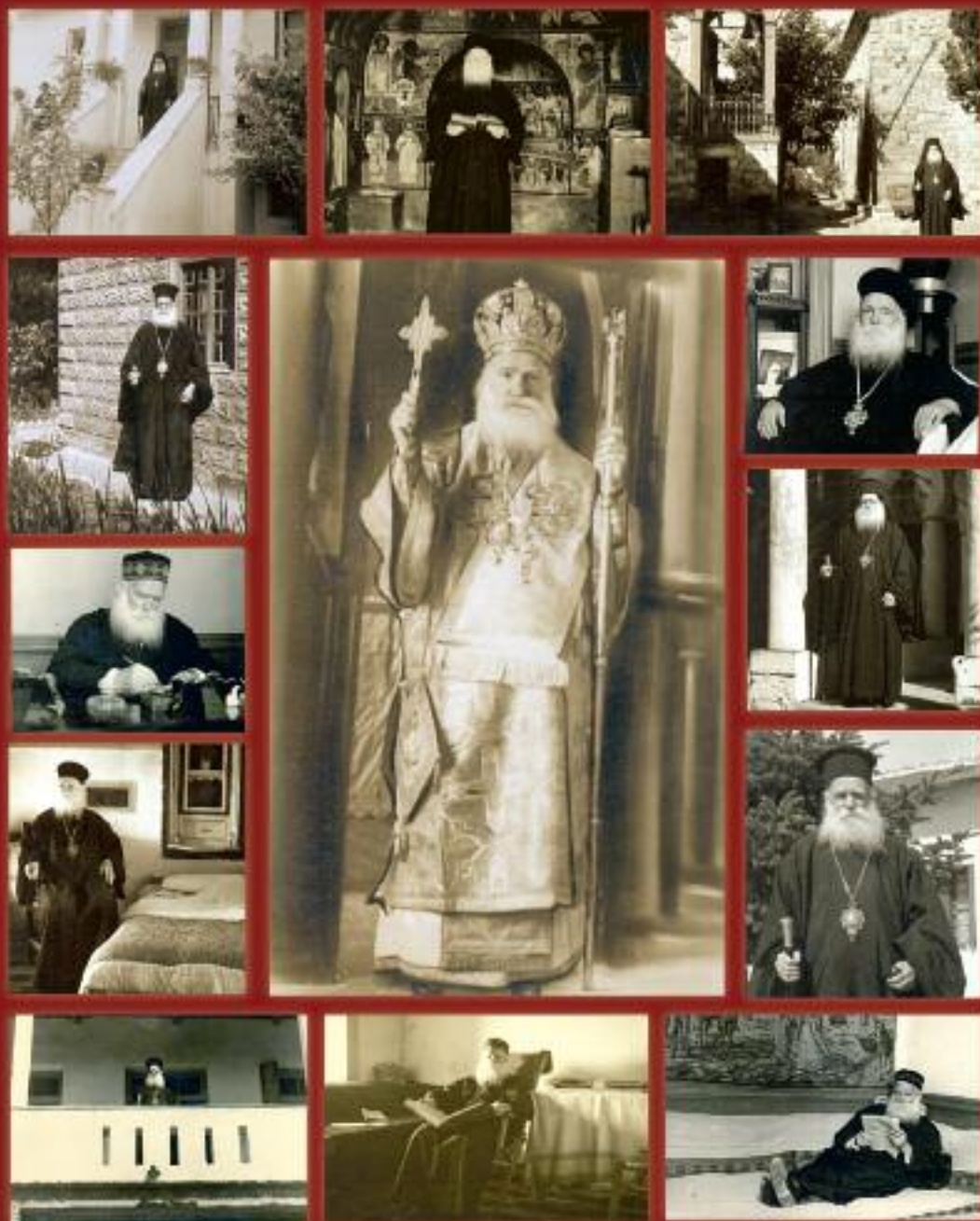

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2005 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 55ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 936 - ΚΑΝΙΤΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ὈΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 55ο Τεύχος 936
Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 2005

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ἑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θικῶν Ἐξαφύλλου:

Ὁ πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας.....	3
Ἐγκύκλιος	4
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	5-6
«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ».....	7-10
80 ἔτη ἀπὸ τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.....	11-15
Εὐλαβὲς ἀφιέρωμα μνήμης	16-17
Μικρά καὶ οὐσιώδη.....	18-19
Ἐκδημίαι ἱερέων	20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Τοιοῦτος γάρ ἡμῖν ἔπρεπεν
ἀρχιερεὺς, ὁσῖος, ἄκακος, ἀμία-
ντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρ-
τωλῶν καὶ ὑψιλότερος τῶν
οὐρανῶν γεγόμενος».

(Ἑβρ. Ζ' 26))

Η ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

 ὑπό τὴν προεδρείαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομου, συνήλθεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν τὴν 21-9/4-10-2005. Τῆς συνεδριάσεως προηγήθη κατὰ τὸ ἔθος ἡ ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ ὁποία ἐτελέσθη τῇ ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας, ὁ Μακαριώτατος ἠὺχθήη τὰ δέοντα εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας.

Ἀπὸ τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 21-9/4-10-2005.

Τὸ ἀνώτατον αὐτὸν ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς συνεδριάσεως ταύτης ἐνεκαινίασε τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας Συνοδικῆς Περιόδου, ἡσχολήθη μετ' ἐπικαίρων ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, ἡ ἐπίλυσις τῶν ὁποίων θά συμβάλῃ εἰς τὴν θεοφιλῇ διαποίμανσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας.

Μετά τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν εὐτάκτως, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ συνεδρίαι τῆς περιόδου Σεπτεμβρίου - Ὀκτωβρίου (τῆς 30-9/13-10-2005, τῆς 16/29-10-2005 καὶ τῆς 28-10/10-11-2005) ἐξεδόθησαν αἱ κάτωθι ἀνακοινώσεις καθὼς καὶ αἱ ἐγκύκλιοι ὑπ'ἀριθμ. γ-629 (βλ. σελ. 4 τοῦ παρόντος) καὶ γ-630 (εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος).

 Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1.η'.ΒΕ' τῆς 21ης-9ου/4ης-10ου-2005 ἀποφάσεως αὐτῆς, καὶ ἐπειτα ἀπὸ αἵτησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἀπήλλαξεν ἐκ τοῦ ἐπιτιμίου τοῦ μικροῦ ἀφορισμοῦ (ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας τῶν Βασιλικῶν), τὸν κ. Ἡλίαν Παπαδημητρίου.

Τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν ἀνέγνωσεν εἰς αὐτόν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος.

Εὐχόμεθα διὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν καὶ τῶν ὑπολοίπων ἐπιτιμηθέντων καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφήν τῆς Ἑνορίας τῶν Βασιλικῶν εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

 καθ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν ἑκτακτον συνεδρίαν αὐτῆς τῇ 16η/29η Ὀκτωβρίου 2005, συμφώνως πρὸς εἰλημμένην συνοδικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας μας τῆς 19-9-1995, ἐπιβάλλει τὸ ἐπιτίμιον τοῦ ἀφορισμοῦ τῶν ἀνωνύμων λιβελλογράφων καὶ συκοφαντῶν, οἱ ὁποῖοι προέβησαν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ἀποστολὴν πρὸς τὸν Μακαριώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον ἔγγραφον καταγγελίαν κατὰ μελῶν τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεοσσαλονίκης, ὡς μελῶν μασονικῆς στοᾶς.

Ὡς ἐκ τούτου οἱ συντάκται τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ἐάν εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀποκόπτονται πλέον ἀπὸ κάθε ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, ἥτοι δέν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος τῶν εἰς τοὺς Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ παροχὴ Μυστηρίων πρὸς αὐτοὺς καὶ ἡ συμπροσευχὴ αὐτῶν μετὰ μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καλοῦμεν τοὺς συντάκτας τοῦ ἀνωνύμου λιβελλογράφου νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ζητήσουν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συγχώρησιν, ἀπευθυνόμενοι εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ὡς μόνης ἀρμοδίου διὰ τὴν λύσιν τοῦ βαρυτάτου ἐπιτιμίου τούτου.

 ἰὰ τῆς ὑπ ἀριθμ. 9.θι.ΒΕι τῆς 30-9/13-10-2005, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπεφάσισε τὴν ἀναγραφὴν εἰς τὸ ἐορτολόγιον καὶ τὴν καθιέρωσιν τοῦ ἐτησίου ἐορτασμοῦ τῆς Γ' ἐμφάνισεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν Ὑψωσιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (γ' όροφος), 10682 ΑΘΗΝΑΙ,
ΤΗΛ. 2103828280 - ΦΑΞ 2103847365
ΕΛΛΑΣ - GREECE

Άριθμός Πρωτ. γ - 629.

Έν Αθήναις, 18 / 31-10-2005

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς
τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ
τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν Ἑνοριακῶν Ναῶν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι Λειτουργοί τοῦ Ὑψίστου,
Ἐντιμώτατοι Ἐπίτροποι τῶν Ἑνοριακῶν Ναῶν,
Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἴη μεθ' ἡμῶν.

Ἐξ ἀφορμῆς πολλῶν σκανδάλων καὶ διχοστασιῶν αἱ ὁποῖαι ἀνέκυψαν ἐσχάτως ἐκ τῆς ἀνεξελέγκτου διανομῆς καὶ κρυφῆς κυκλοφορίας ἐντύπων εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν τὴν ἀπαγόρευσιν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, **τῆς κυκλοφορίας εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς κάθε εἵδους ἐντύπου ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου.**

Οἱ μὴ συμμορφούμενοι θὰ τιμωροῦνται μετ' ἐκκλησιαστικὰς ποινάς.

Καθιστῶμεν ὑπευθύνους διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Ἐγκυκλίου τοὺς Ἐφημερίους ἐκάστου Ἱεροῦ Ναοῦ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἡ Ὁ Αἰθινῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Πρόεδρος

Ἡ ἄγραφος Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας

τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου

«**Α**πό τά Δόγματα καί τίς ἀλήθειες πού φυλλάσει ἡ Ἐκκλησία, ἄλλα μέν τά ἔχομεν πάρει ἀπό τήν γραπτή διδασκαλίαν, ἄλλα δέ, πού μυστικά ἔφθασαν μέχρι ἐμᾶς, τά ἐκάμαμε δεκτά ἀπό τήν Παράδοσιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Καί ἡ γραπτή καί ἡ ἄγραφος παράδοσις ἔχουν τήν ἴδιαν σημασίαν γιά τήν Πίστι. Κανείς ἀπ' ὅσους ἔχουν καί μικρή γνῶσι τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, δέν θά ἔχη ἀντίρρηση, ὅτι ἔτσι εἶναι. Γιατί, ἂν ἐπιχειρούσαμε νά ἐγκαταλείψωμεν ὅσα ἀπό τά ἔθιμα εἶναι ἄγραφα, γιατί δῆθεν δέν ἔχουν μεγάλη σημασία, χωρίς νά τό καταλάβωμε θά ἐξημιώναμε τό Εὐαγγέλιον εἰς τήν οὐσίαν του ἢ μᾶλλον θά μετατρέπαμε τό κήρυγμα σέ ὄνομα δίχως νόημα. Λόγου χάρι — γιά νά θυμηθῶ τό πρῶτο καί πιό συνηθισμένον ἀπ' ὅλα — ποιός ἐδίδαξε γραπτῶς ὅτι αὐτοί πού πιστεύουν εἰς τό Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ φανερώνουν αὐτήν τήν Πίστι των μέ τό νά κάμνουν τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ; Τό νά στρεφώμαστε πρὸς τήν ἀνατολή καί νά προσευχώμαστε ποιό γραπτό ἔργο μᾶς τό ἐδίδαξε; Τούς λόγους τῆς ἐπικλήσεως κατὰ τόν Ἀγιασμὸ τοῦ Ἄρτου τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί τοῦ Ποτηρίου, ποιός ἐκ τῶν Ἀγίων μᾶς τούς ἄφησε γραπτῶς; Δέν ἀρκούμεθα ἀσφαλῶς σ' αὐτά πού οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἢ τό Εὐαγγέλιον μνημονεύουν, ἀλλά, γιατί τά διδαχθήκαμεν ἀπό τήν ἄγραφη διδασκαλία ὅτι ἔχουν μεγάλη δύναμιν

εἰς τήν ἐπιτέλεσι τοῦ Μυστηρίου. Εὐλογοῦμεν ἐπίσης καί τό ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος καί τό Ἑλαιοῦν τοῦ Χρίσματος καί ἀκόμη καί αὐτόν πού βαπτίζεται. Ἀπό ποιὰ γραπτά κείμενα τά πήραμε αὐτά; Δέν τά γνωρίζομεν ἀπό τήν σιωπῇ καί μυστική παράδοσι; Ποιός γραπτὸς λόγος διδάσκει νά ἀλείφωμεν μέ ἔλαιον αὐτόν πού θά βαπτισθῇ; Ἀπό πού ἐπήραμε τό νά βαπτίζωμε τρεῖς φορές εἰς τό ὕδωρ τόν ἄνθρωπον; Καί τά ἄλλα ἀκόμη τά σχετικά μέ τό Βάπτισμα, ὅπως ἡ ἀποκήρυξις τοῦ Σατανᾶ καί τῶν ἀγγέλων του, ἀπό ποιό σύγγραμμα διδασκονται; Δέν προέρχονται ὅλα αὐτά ἀπό αὐτήν τήν μή δημοσιευθεῖσαν καί μυστική διδασκαλία τήν ὁποίαν διετήρησαν οἱ Πατέρες μας σιωπηρά χωρίς νά τήν πολυερευνοῦν καί νά τήν περιεργάζωνται ἐπειδὴ ὀρθῶς εἶχαν μάθει, ὅτι πρέπει μέ τήν σιωπὴν νά προστατεύωμε τήν σεμνότητα τῶν Μυστηρίων; Διότι πῶς ἦταν δυνατό νά γραφῇ τό νόημα αὐτῶν πού οὔτε νά τά δοῦν ἐπιτρέπεται ὅσοι εἶναι ἀβάπτιστοι; Ὁ Μέγας Μωσῆς καθώρισε νά εἰσέρχεται ὁ Ἀρχιερέας μόνον μίαν ἡμέραν τοῦ χρόνου καί κατὰ ὠρισμένην ὥραν, ὥστε νά ἐποπτεύῃ τά Ἅγια τῶν Ἀγίων μέ θάμβος, λόγῳ τοῦ ὅτι θά ἦταν κάτι ἀσυνήθιστο καί ξεχωριστό. Ἐγνώριζε καλά ὁ σοφὸς Μωσῆς ὅτι εὐκόλα περιφρονεῖ κανείς τό συνηθισμένο καί εὐκολοπλησίαστο. Τό ἀπομεμακρυσμένον ὅμως καί σπάνιο τό θεωρεῖ κατὰ φυσικὴν ἀκολου-

θίαν ὡς περισπούδαστον. Κατά τόν ἴδιον τρόπο λοιπόν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Πατέρες πού ἔθεσαν ἀπό τήν ἀρχή τούς θεσμούς εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἐπεδίωκαν νά διαφυλάξουν μέ τήν μυστικότητα καί τήν σιωπή, τήν σεμνότητα τῶν Μυστηρίων. Ἄλλωστε παύει νά εἶναι Μυστήριον αὐτό πού εὐκόλα τό πληροφορεῖται ὁ οἰοσδήποτε. Αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς ἀγράφου Παραδόσεως· νά μήν ἀμεληθῇ καί περιφρονηθῇ ἡ γνῶσις τῶν Δογμάτων ἀπό τούς πολλούς, λόγῳ συνηθείας. Ὑπάρχει διαφορά μεταξύ Δόγματος καί κηρύγματος. Τό Δόγμα σιωπᾶται, τά κηρύγματα δημοσιεύονται. Ὅλοι στρεφόμεθα κατὰ τήν προσευχή πρὸς τήν Ἀνατολή. Ὅμως ὀλίγον γνωρίζομεν ὅτι μέ τόν τρόπον αὐτόν ἐπιζητοῦμε τήν παλαιά Πατρίδα, τόν Παράδεισον, τόν ὁποῖον ἐφύτευσε ὁ Θεός εἰς τήν Ἑδέμ πού εὐρίσκεται Ἀνατολικά. Ὅρθιοι προσφέρομε τάς εὐχάς κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς· δέν γνωρίζομεν ὅμως ὅλοι τόν λόγον. Ὅχι μόνον διά νά ὑπενθυμίσωμεν εἰς τούς ἑαυτούς μας μέ τήν στάσιν μας κατὰ τήν Ἀναστάσιμον ἡμέραν (τήν Κυριακήν) τήν χάριν πού μᾶς δόθηκε, ὅτι δηλαδή ἀναστηθήκαμεν μαζί μέ τόν Χριστόν καί ἐμεῖς καί ὀφείλομεν νά ἐπιδιώκωμεν τά Ἄνω, ἀλλά καί γιατί φαίνεται ὅτι εἶναι αὕτη μία εἰκόνα τῆς μέλλουσας ζωῆς. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία διδάσκει εἰς τά τέκνα της νά προσεύχονται τήν Κυριακή ὄρθιοι (καθώς καί τάς Δεσποτικές Ἑορτάς καί ὄχι γονατιστοί) ὥστε μέ τήν διαρκῇ ὑπενθύμησι τῆς αἰωνίου ζωῆς νά μή παραμελοῦμεν τά ἐφόδια διά τήν ἐκεῖ μετάβασίν μας. Κατ' αὐτήν λοιπόν τήν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς καί ὁλόκληρη τήν περίοδο τῆς Πεντηκοστῆς, οἱ θεσμοί τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ἐδίδαν νά προσευχώμεθα σέ ὄρθια στάσι, σάν νά μεταφέρουν (οἱ θεσμοί) ἔτσι μέ τήν διαρκῇ ὑπενθύμησι τόν νοῦν μας ἀπό τά παρόντα εἰς τά μέλλοντα. Καί μετά ἀπό κάθε γονυκλισίαν ἐπίσης ἐγειρόμεθα, γιά νά δείξωμε ἔτσι, ὅτι λόγῳ τῆς ἁμαρτίας ἐπέσαμεν εἰς τήν γῆν, λόγῳ τῆς φιλανθρωπίας ὅμως τοῦ Κτίστου μας ὠδηγηθήκαμεν εἰς τόν Οὐρανόν».

(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ
Θεσ/κη 1974, τόμ. 10, περί Ἁγ. Πνεύματος, σελ. 457-463).

Ἐπιμέλεια: Μ.Γ. Μίμαρος ἱεροψάλτης.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ»

Τὴν πρωίαν τοῦ Σαββάτου τῆς 11/24 Σεπτεμβρίου τ.ἔ., συμφώνως πρὸς Συνοδικὴν ἀπόφασιν, ἐτελέσθη τό πάνδημον μνημόσυνον τοῦ Μακαριστοῦ Ποιμενάρχου μας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 50 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὁσιακῆς κοιμήσεώς του. Μετά τό πέρας τοῦ Ἀρχιερατικοῦ συλλειτουργοῦ εἰς τό κατάμεστον καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πάρνηθος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομος καί διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Πρωθιεράρχου, προϊστάμενος τῆς χορείας τῶν Ἀρχιερέων καί τοῦ Ἱ. Κλήρου, ἔχοντες εἰς τό μέσον τὰ λείψανα τοῦ σεπτοῦ ποιμενάρχου μας, ἐτέλεσαν τήν Ἀκολουθίαν τοῦ μνημοσύνου ἐν πνεύματι κατανύξεως καί ἐκδήλου συγκινήσεως. Εἰς τό Ἀρχιερατικόν συλλείτουργον προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος μετὰ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιον καί Ἀττικῆς & Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον καθὼς καί πέντε ἱερέων. Εἰς τήν ἀκολουθίαν τοῦ μνημοσύνου ἔλαβον μέρος καί οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀμερικῆς κ. Παῦλος, Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος, καθὼς καί οἱ πλεῖστοι τῶν ἱερέων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καί Ἀττικῆς. Κατά τήν θείαν Λειτουργίαν καί τήν Ἀκολουθίαν τοῦ μνημοσύνου ἔψαλλε ἡ χορωδία τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Ἀθανασίου Ἰωαννίδου. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου.

Τοῦ ἱεροῦ τούτου ρητοῦ ἐπόμενοι, χρεωστικῶς σήμερον ἐκπληροῦμεν ὑψηλὸν ἐπιμνημόσυνον καθήκον πρὸς τὸν μακαριστὸν ποιμενάρχην, πατέρα καί πρωθιεράρχην τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας Χρυσόστομον τὸν Α', ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς Κύριον ὁσιακῆς ἀποδημίας του.

Παρά τήν πάροδον ἡμίσεος αἰῶνος, ἐν τούτοις, ἡ παρουσία του εἶναι αἰσθητὴ εἰς τήν φαντασίαν τοῦ ποιμνίου του καί ἡ ἀγία ζωὴ του μένει ἀνεξίτηλος εἰς τήν μνήμην ὅλων, ὡς παράδειγμα καί ἐνδυνάμωσις. Τοῦτο δέ, διότι ὑπῆρξε ὁ ἀληθὴς ποιμὴν, ὁ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας καί κυρίως, ὁ νέος ὁμολογητὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «ὁ ποιήσας καί διδάξας οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Ἡ ἀκαινοτόμητος Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παραδόσεων ἔσχε τήν μεγάλην ἀπὸ Θεοῦ τιμὴν νὰ τὸν ἐγκολπωθῇ ὡς ἡγέτην καί ποδηγέτην εἰς τὰς κρίσιμους ἡμέρας τοῦ ἀγῶνος της.

Τό ἔτος 1935 εἶναι ὀρόσημον καί νέα ἀφετηρία διὰ τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῶν παλααιοημερολογιτῶν, ὅπως εἴμεθα γνωστοί εἰς τὸν κόσμον!

Ἡ προσχώρησις τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ἔδωσε σάρκα καί ὀστά εἰς τήν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἐδωσε νομιμότητα καί τήν δυνατότητα νὰ

συνεχίσῃ ἀμείωτον τὸν ἀγῶνα της κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου καί τήν ἀντιμετώπισιν τῶν μεγάλων δεινῶν, τὰ ὅποια ἐνέσκηψαν μέχρι καί τῶν ἡμερῶν μας.

Ἡ θεία πρόνοια ἐπενήργησε θαυμαστῶς καί παραδόξως ὥστε νὰ ματαιωθοῦν ἐλπίδες καταλυτικαί κατὰ τῆς γνησίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, διότι ἐγένετο ὁ ἐμπλουτισμὸς αὐτῆς ἐξ Ἀρχιερέων καί ἱερέων. Ὁ ἀγὼν ἠνδρώθη καί ὑψώθη, παρὰ τὰ σκληρὰ μέτρα πού μετὰ ταῦτα ἐλήφθησαν κατὰ τῶν ὁμολογητῶν Ἀρχιερέων μας.

Ὁ μακαριστὸς Χρυσόστομος ὁ ἀπὸ Μαδύτου, μετὰ τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, καθαιροῦνται

ὡς νέοι Χρυσόστομοι ἀπὸ Σύνοδον ὁμοίαν τῆς παρὰ τὴν Δρῦν καὶ ὁδηγοῦνται εἰς τὴν ἐξορίαν, ἄτρομοι, ἀπτόητοι, χαίροντες καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου στηρίζουν καὶ παρηγοροῦν δι' ἐπιστολῶν τὸ τεθλιμμένον ποίμνιόν τους, ὡς μεγαλόκαρδοι καὶ στοργικοί πατέρες. Ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια μετὰ παρέλευσιν χρόνου, διὰ πολιτικῶν μεσολαβήσεων τοὺς ἐπαναφέρει ἐπὶ τὸ ἔργον.

Ὁ Χρυσόστομος μετὰ τοῦ Γερμανοῦ καὶ τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν Ἀρχιερέων, Γερμανοῦ Κυκλάδων, Χριστοφόρου καὶ Πολυκάρπου, ἐπανασυναντῶνται διὰ νὰ συνεχίσουν τὸν πολύμοχθον καὶ τιτάνειον ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐν μέσῳ πολλῶν σκοπέλων καὶ καταιγίδων.

Ὁ ἐχθρὸς ὅμως τῆς ἀληθείας μένεται καὶ ἐπιστρατεύει ὄργανά του, ὅχι μόνον ἐκ τῶν ἔξω, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔσω, διὰ νὰ ἐπιφέρῃ λαίλαπα καὶ κλυδωνισμόν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Τὴν πίεσιν δὲν ἀντέχει ὅμως εἰσέτι ὁ γέρων Δημητριάδος καὶ ἐφησυχάζει· ὁ δὲ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀποσπᾶται μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του ἐξ ἀκρίτου φανατισμοῦ, δημιουργῶν κατάστασιν διχασμοῦ εἰς βάρος τοῦ πολυπαθοῦς ἀγῶνος. Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὡς κεραυνὸς πλήττει τὴν Ἐκκλησίαν μας ὁ σφοδρὸς διωγμὸς τοῦ θλιβεροῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας Σπυρίδωνος Βλάχου, κατὰ τὰ ἔτη 1951-1953.

Τότε, ὦ τότε!! Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος ξεσπᾷ ἀνελέητος διωγμὸς καθ' ἡμῶν τῶν παλααιοημερολογιτῶν, λεγομένων.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκρύβησαν. Οἱ ἱερεῖς συναλαμβάνοντο, ἀπεσχηματίζοντο καὶ ἐξυρίζοντο. Τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἶχον μεταβληθεῖ εἰς κουρεῖα ἱερέων καὶ σάκκοι ἐγέμιζον ἀπὸ μαλλιά καὶ γένεια ἱερῶν. Οἱ ναοὶ ἐσφραγίζοντο, τὰ μοναστήρια ἠρευνῶντο διὰ κεκρυμμένους ἱερεῖς καὶ οἱ συγκεντρούμενοι λαϊκοὶ

διὰ νὰ προσευχηθοῦν διελύοντο διαίως. Ἐπιτάφιοι ἐθραύοντο καὶ ἐρρίπτοντο κατὰ γῆς.

Ὡνομάσθη οὕτω ἡ διετής ἐκείνη περίοδος τῶν σκληρῶν διωγμῶν «**Σπυριδώνιοι βανδαλισμοί**» καὶ ἔμεινε μελανὴ κηλὶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δὲν ἔπαυσε μέχρι σήμερον διὰ ἄλλων θλιβερῶν καὶ καταπτύστων ψευδολογιῶν νὰ συνεχίζῃ μετὰ μίσους τὸν πόλεμον.

Πρῶτον θῦμα τῶν βανδαλισμῶν, ὑπῆρξε ὁ ἀξιομακάριστος Γέρων Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γερμανός, τὸν ὁποῖον ὁ τύραννος Σπυρίδων ἐξεδικήθη καὶ νεκρὸν, μὴ ἐπιτρέψας οὐδέ τὴν νόμιμον ταφὴν δι' ἱερέως!

Ὅμως, ἡ θεία Πρόνοια ἐπεστράτευσε τὴν ταπεινότητά μου νὰ ἐκπληρώσω τὸ ὑψηλὸν χρεωστικὸν καθήκον πρὸς τὸν χειροτονήσαντά με εἰς ἱερέα μαρτυρικὸν Ἱεράρχην.

Ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου 1951 καὶ εὕρισκόμενη εἰς ἀγρυπνίαν ἐντὸς κατακόμβης εἰς τὸ Περιστέρι λειτουργῶν, μετὰ τῶν ἀδελφῶν Πέτρου καὶ Νήφωνος Ἱερομονάχων, διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν θείαν μετάληψιν τοῦ συγκεντρωθέντος μετὰ πολλῶν προφυλάξεων εὐσεβοῦς λαοῦ. Αἴφνης, ἀνεκαλύφθημεν ὑπὸ ἀνιχνευτῶν ἰδικῶν μας καὶ ὠδηγήθη ἡ ταπεινότης μου μετὰ πολλῶν κινδύνων εἰς τὴν κλινικὴν «Ἀγία Ἐλένη» Σεπολίων ἔνθα εἶχε μεταφερθεῖ τὰς τελευταίας στιγμὰς του ὁ μάρτυς Ἐπίσκοπος, φρουρουμένην ὑπὸ ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ὅπου τρέμων ἐκ συγκινήσεως ἀνέγνωσα τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν κατασπαζόμενος τὸν νεκρὸν.

ᾠ τιμὴ μεγάλη διὰ τὴν ἀναξιοτήτά μου! ᾠ ἀλησμόνητη ἐκείνη νύκτα συναντήσεως καὶ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πατρός!

Δεύτερον θῦμα, ὑπῆρξε ὁ Θεοφιλὴς Ἡγέτης μας Χρυσόστομος. Ἀνεκαλύφθη ἡ κρύπτη του, συνελήφθη καὶ παρέστη κατενώπιον τοῦ θλιβεροῦ Σπυρίδωνος, ἀπτόητος καὶ γελαστός. Ἦσαν γνωστοὶ παλαιόθεν...

— «Χρυσόστομε (ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ρασοφόρου Καίσαρος). Οἱ παλααιοημερολογίται διελύθησαν ἅπαντες, ἐλθέ νὰ ἐνωθῶμεν νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ἐκκλησία».

— «Μακαριώτατε καὶ ἄν εἷς καὶ μόνον παλααιοημερολογίτης ἔμεινε, αὐτὸς εἶμαι ἐγώ», ἀκούγεται ἡ ἀπάντησις τοῦ καταδίκου Ἱεράρχου.

— «Χρυσόστομε, θὰ σοῦ δοθοῦν ὅλοι οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ ἀπὸ τὸ 1935 μὲ τόκον. Θὰ σοῦ δοθῇ ἡ Μητρόπολις Πειραιῶς, θὰ σοῦ δοθῇ

καί ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Σκέψου λογικά».

Ὁ μακαριστός Πρωθιεράρχης μας τόν ἐρωτᾷ: «Τί ἄλλο θά μοῦ δοθεῖ;»

Τότε ὁ ἀδυσώπητος Σπυρίδων ἠννόησε τό ὑψηλόν του φρόνημα ἀνεπηρέαστον ἀπό ἀργύρια τοῦ Ἰούδα καί τήν ψυχικήν ἀνδρείαν του, ἀρετάς ἀσχέτους μέ τά ἐγκόσμια ἀγαθὰ καί φεύγων ἐκτύπησε μετά κρότου τήν ράβδον τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λέγων: «Αὐτό πού ζητεῖς θά τό ἔχεις ἀμέσως».

Μετ' ὀλίγον τό ἀπόσπασμα ὁδηγεῖ τόν ὑψηλόν κατάδικον εἰς δευτέραν ἐξορίαν, παρά τό βαθύ γῆρας του εἰς τήν ἀπαραμύθητον Μονήν Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης, ὅπου ὁ χωροφύλαξ ἀγρυπνεῖ διά νά μή... «δραπετεύσῃ» ὁ Μέγας Δεσμώτης!

Οὔτε ὅμως καί τοῦτο τό ἀπαίσιον μέτρον ἐκδικήσεως, οὔτε τό γῆρας του, οὔτε ἡ μεγάλη ταλαιπωρία διαμονῆς του εἰς παλαιόν κελλίον μή ἔχων οὐδεμίαν παρηγορίαν, οὔτε ἡ στέρησις τροφῆς καταλλήλου διά τήν ἡλικίαν του, οὔτε ἡ στέρησις ἱατροῦ καί φαρμάκων, οὔτε ἡ σκληρά καί ἀνώμαλος ἐκ τῶν ξύλων κλίνη, οὔτε τά ρυπαρά προσκεφάλαια καί σκεπάσματα, οὔτε τό ψύχος τοῦ χειμῶνος ἔκαμψαν τόν ἐξόριστον ὑψηλόν Ἱεράρχην.

Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ θύρα τοῦ κελλίου ἦτο τόσον χαμηλή, ὥστε ἐξερχόμενος μίαν φοράν ἐκτύπησε τήν μακαρίαν κεφαλὴν του καί τό αἶμα ἔρρευσε κρουνηδόν ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἐν τούτοις, ἡσθάνετο τήν χαράν τοῦ πνεύματος, διότι πάσχει διά τήν ὀρθοδοξίαν, πάσχει διά τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ!

Τοσαύτη ἦτο ἡ ψυχική του μεγαλειότης, ὥστε συνεχῶρει τοὺς διώκτας του καί ἀπό τῆς δεινῆς αὐτῆς θέσεως ἔγραφε ἐνισχύων τήν καταδυναστευομένην Ἐκκλησίαν, ἐνεσάρκωνε τόν ἱερόν ἀγῶνα καί παρηγόρει τόν εὐσεβῆ λαόν, ὡς ἄλλος Χρυσόστομος!

Ἡ δέ φαιδρότης τοῦ προσώπου του καί ἡ χαρά ἦτο ἔκδηλος εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτόν. Ὡς ἐκ τοιούτων δέ ἀρετῶν κοσμούμενος ἐκέρδισε τήν συμπάθειαν καί τιμὴν τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς.

Ἡυδόκησεν ὅμως ὁ Θεός, μετά διάστημα χρόνου διά πολιτικῶν καί πάλιν μέσων, εἰς τήν ληξίν τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας του καί ἐπανῆλθε εἰς τὰ ἴδια σῶος καί ἀβλαβῆς, ἐν μέσῳ ἐνθουσιῶντος λαοῦ διά νά συνεχίσῃ παρά τό βαθύ γῆρας του τό ποιμαντικόν ἔργον, μόνος ὅμως αὐτήν τήν φο-

ράν διότι οἱ χειροτονηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσκοποι τόν ἐπρόδωσαν καθὼς ἐπρόδωσαν καί τόν τίμιον ἀγῶνα πού τοὺς ἀνέδειξε.

Ἀκατάβλητος, καίτοι ἀσθενής μέ ὑπερβολικὴν καρδιακὴν πίεσιν, δέν ὑπελόγισεν οὔτε γῆρας οὔτε ἀσθένειαν, ἀλλὰ διήρχετο ὅλην τήν Ἑλλάδα λειτουργῶν, νουθετῶν καί στηρίζων τό τεταλαιπωρημένον ποίμνιον.

Ἡ τελευταία του λαμπρά λειτουργία ἦτο εἰς τό χωρίον Λουτουφί Θηβῶν κατὰ τήν πανήγυριν τοῦ Τιμίου Προδρόμου 29 Αὐγούστου ἐν ἔτει 1955. Εἶχα τήν μεγάλην τιμὴν νά συμμετέχω καί ἐγὼ εἰς αὐτήν. Ἦτο ἡ τελευταία ἀναλαμπή του, ἡ τελευταία εὐλογία του πρὸς τό εὐλαβές ποίμνιόν του. Ἡ τελευταία δόξα εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἀγῶνος μας.

Ὁ σοφὸς Πρωθιεράρχης, ὁ ὑψηλὸς διδάσκαλος τῆς ἀρετῆς καί τῆς ὀρθοδοξίας, ὁ νέος ὁμολογητὴς τῆς πίστεως μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειπε τόν παρόντα κόσμον, διά νά ἀνέλθῃ εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα, εἰς τόπον ἀναπαύσεως, πού τοῦ ἡτοίμασεν ὁ Θεός.

Ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡ 7η Σεπτεμβρίου 1955 καθ' ἣν ἡ μακαρία του ψυχὴ ἐπέταξεν εἰς τοὺς οὐρανούς.

Ἐφυγε ὅμως μέ πικρίαν ἔνεκα τῆς προδοσίας τῶν Ἐπισκόπων του καί διότι κατέλειπε μέγα κενόν εἰς τήν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν, διά τήν ὁποίαν ἐθυσιάσθη, ἀφοῦ δέν ὑπῆρξε δεύτερος Ἀρχιερεὺς πρὸς χειροτονίαν, διά τήν διαδοχὴν!

Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ μετὰ ἀμετρήτων δακρύων νεκρώσιμος ἀκολουθία εἰς τό ἐκκλησίδιον Μεταμορφώσεως Κυψέλης, τῶν πενθούντων πνευματικῶν τέκνων του, κληρικῶν καί λαϊκῶν διά τήν στέρησιν τούτου Πατρός.

Διατηρῶ εἰς τήν μνήμην μου τόν ἐπικήδειον τοῦ ἀειμνήστου Χρυσοστόμου Νασιλίμη: «Πῶς ὁ πυρὶ πνέων πῶς σιγά;»!!

Ὡσαύτως ἀπερίγραπτος ἡ εἰκὼν τὴν ὥραν τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ σεπτοῦ σκηνώματός του. Τό ἀμέτρητον πλῆθος τοῦ λαοῦ, πού εἶχε κατακλύσει ὅλον τὸν λόφον τῆς Κυψέλης, ἅμα τῇ ἀτενίσει τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος, γοερῶς μετὰ κλαυθμοῦ ἐδόησε: «Ποῦ μᾶς ἀφήνεις ἅγιε Δέσποτα;»! Τόσος ἦτο ὁ ὀδυρμός ὅλου τοῦ πληρώματος, ὥστε καὶ αἱ ἐφημερίδες τὸ ἀνεκοίνωσαν ὡς πρωτοφανές γεγονός.

Ὡντως, «τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε Ἀρχιερεύς!»

Ἡ ἐνταῦθα ἱερά Μονὴ εἶχε τὴν ἐξαίρετον τιμὴν νὰ ὑποδεχθῇ καὶ ἐνταφιάσῃ τὸ σεπτὸν σκηνώμα τοῦ Μεγάλου Ὑγέτου, ὅπερ καὶ ἐγὼ ἐβάσταζον μέχρι τοῦ τάφου καὶ νὰ κατέχῃ τὰ ἱερά λείψανά του, εἰς ζωηράν ἀνάμνησιν τῆς διελεύσεώς του ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, ὥστε καὶ ἡμεῖς σήμερον ἔχοντες πρό ὀφθαλμῶν ταῦτα, ν' ἀποδώσωμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὸ υἱκὸν χρέος μας.

Ἀλλ' ὦ πανσέβαστε ποιμενάρχα! Ὡ σοφὴ ρήτωρ καὶ διδάσκαλε τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως! Δέχου τὴν μικράν μας ταύτην προσφοράν ὡς φιλότεκνος Πατήρ καὶ ἐνίσχυσόν μας εἰς τὸν πολυσχιδῆ καὶ βαρὺ ἀγῶνα ὑπερβαίνοντα τὰς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις.

Πολύπλευρος ὄντως καὶ πολύμοχθος καὶ τραχύς ὁ ἀγὼν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν, κατὰ τῶν πολεμίων τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐξωθεν μὲν ὑπὸ τῶν ἀείποτε ἐπιβούλων καὶ πολεμίων τῆς ἀληθείας.

Ἐσωθεν δὲ ὑπὸ ἐπηρμένων καὶ ἀνοήτων ἐραστῶν τῆς ἀρχιερατικῆς μίτρας, οἵτινες ἐν τῇ δαιμονιώδει μανίᾳ των εἰς τοῦτο, δὲν ἐδίστασαν νὰ κατατεμαχίσουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐξευτελίσαντες τὸ ὑψηλὸν ἔργον σου, εἰς σημεῖον νὰ ἀκούγεται σήμερον ἡ ἀπαισία ἐρώτησις: «Εἰς ποίαν παράταξιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀνήκεις;»

Ἡ λαμπρότης μετὰ τῆς ὁποίας ἐστόλισας τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα ἐπεσκιάσθη ὑπὸ τῶν ἀσυνειδήτων τούτων, οἵτινες ἐποδοπάτησαν ἱερά καὶ ὅσια τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τοῦ τιμίου ἀγῶνος μας διαβολικαῖς προφάσεσι, διὰ νὰ προβάλουν τὸ ἄθλιον Ἐγὼ τους κατ' ἀναλο-

γίαν τοῦ Ἡροστράτου, ὅστις κατέκαυσε τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης εἰς Ἐφεσον διὰ νὰ ἀκουσθῇ τὸ ὄνομά του! Ἐζήλωσαν δόξαν Ἡροστράτειον!

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον οὗτοι, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν».

Τίμιε Πάτερ καὶ Δέσποτα

Ἐκ τῶν σκηνωμάτων τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἀγαπητῶν καὶ ἐπιποθήτων ἔνθα ἡ κατοικία σου παρακαλοῦμεν, ἐπίβλεψον καὶ ἴδε τὴν θλίψιν μας. Ἴδε τὰς ἐλλείψεις μας καὶ τὰς ἀδυναμίας τῶν παρασυρομένων ἐκτός Ἐκκλησίας θυμάτων ἐκ προσωπολατρείας καὶ ἐπίστρεψον αὐτὰ ἐκ τῆς πλάνης. Ἴδε ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν μέσῳ τρικυμιῶδους πελάγους, μοναδικοὶ εἰς τὸν κόσμον κηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν. Πρέσβευε τῷ οἰκτίρμονι Θεῷ ὑπὲρ διαφυλάξεως τοῦ «μικροῦ τούτου ποιμνίου» καὶ ἐνδυναμώσεως εἰς συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὃν ἡ Θεία Πρόνοια ἐπέθηκε ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μας ὤμων.

Πρέσβευε καὶ ὑπὲρ τῆς εὐαγοῦς ταύτης Μονῆς ἔνθα τὰ τίμια λείψανά σου κοσμοῦν αὐτήν, ὅπως καὶ πάλιν ἐπανεύρῃ τὴν πρώτην αἴγλην τῆς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἐν κατακλείδι, κλίνοντες βαθέως τὸ γόνυ

καὶ ἀσπαζόμενοι τὰ τίμια λείψανά σου, παρακαλοῦμεν καὶ δεόμεθα: Μὴ χωρίζου ἀφ' ἡμῶν, ἀλησμόνητε Πρωθιεράρχα, ἀλλ' ἀοράτως πάρεσο ἐνισχύων καὶ κατευθύνων τὴν διάδοχόν σου Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον εἰς τὸ βαρὺ ἔργον της, πρὸς ἀκριβῆ καὶ ἀλάνθαστον ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων της εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εὐχου ὑπὲρ ἡμῶν ἐσαεῖ.

Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ ἀναφωνοῦμεν ἅπαντες ἐν συγκινήσει

Αἰωνία σου ἡ μνήμη
ἀξιομακάριστε καὶ ἀλησμόνητε
Πάτερ καὶ Δέσποτα!

Καὶ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, ἡ Ἱ. Σύνοδος αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὴν ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Θρακομακεδόνων διὰ τὴν ἀβραμιαίαν φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν παρεῖχε πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητάς.

80 ἔτη ἀπὸ τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Τὴν 19ην Σεπτεμβρίου, Κυριακὴν μετὰ τὴν Ὑψωσιν ἐσπέρας διωργανώθη συνοδικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἀγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλαδελφείας διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῶν 80 ἐτῶν ἀπὸ τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Μετὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ/πος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μάξιμος ἐκήρυξε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὡς ἑξῆς:

«Ἀδελφοί ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ...» (Α' Κορ. Α' 18).

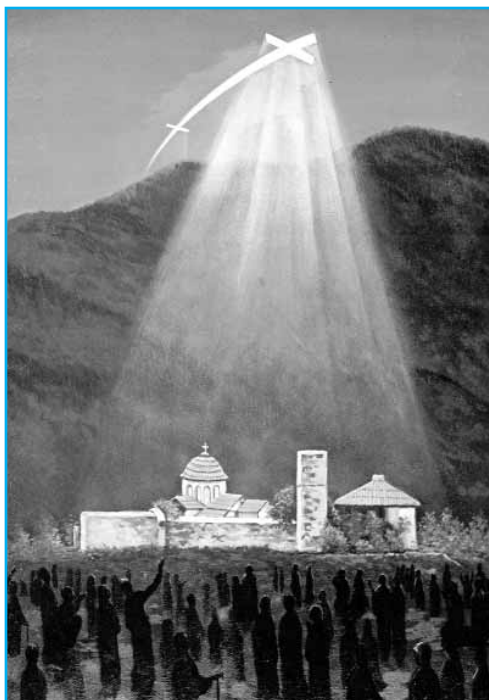
Μακαριώτατε Δέσποτα, ἅγιοι ἀρχιερεῖς, σεβάσμιοι ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ μοναχές, λαὲ τοῦ Θεοῦ περιούσιε, λαὲ τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως, λαὲ μαρτυρικέ, ὅπου φέρεις τὰ ἐκ τῶν προπηλακισμῶν, διώξεων καὶ ποικίλων ταπεινώσεων στίγματατά σου, σάν κληρονομία πολύτιμη καὶ ἀκριβῆ, λαέ· γνήσιε λάτρη, τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ!

Σήμερα ἦρθαμε στό χῶρο αὐτό γιὰ νά ἐορτάσωμε τὴν τρίτη ἐμφάνισι τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα κατὰ τὴν 13η πρὸς τὴν 14η τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1925, στοὺς πρόποδες τοῦ Ὑμητοῦ, γύρωθεν τοῦ Ναΐσκου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐδῶ, ὅπου ἔλαμψεν ὁ τόπος ἀπὸ οὐράνιον Φῶς μέτις πελώριες διαστάσεις τῆς φωτεινότητος τοῦ Συμβόλου τῆς Σωτηρίας μας! Ὅταν οἱ ἁγιασμένοι γονεῖς μας, σέ καιρὸ νυκτός καὶ τοῦτο, «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων»,

δηλαδή τῶν νεωτέρων διωκτῶν, τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων τῆς πνευματικῶς ἐκείνης θολῆς ἐποχῆς, ἀπὸ τὴν καταχνιά τοῦ χωρὶς Θεὸν Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία σκέπαζε τὴν Ὁρθόδοξία. Τότε συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ, γιὰ νά ἀγρυπνήσουν προσευχόμενοι στὸν Πολυεύσπλαγχο Θεό, ἐπικαλούμενοι συγχρόνως καὶ τὴν οὐράνια δύναμι τοῦ πανσεβάστου Σταυροῦ, ἀφοῦ θὰ ξημέρωνε ἡ Παγκόσμιος Ὑψωσί Του· καὶ στή συνέχεια, θὰ μετελάμβαναν ὅσοιμποροῦσαν τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ Ζωηρρύτου Αἵματος τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ τὴ σωματικὴ τους ἀνακαίνισι.

Ἦρθαν τότε στὴν ἐρημιά (ἐρημος ἦταν ὁ τόπος αὐτός), ὥστε νά κηρύξουν εἰρηνικά καὶ μέ ἰσχυρὴ τὴ φωνὴ τῆς ψυχῆς τους: «*Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον*», κατὰ τὴ ρῆσι τοῦ θείου Παύλου. Ἦρθαν ὦ, «*φωναί βοῶσαι ἐν ἐρήμῳ τόπῳ*», ὅπως ἄλλοτε ὁ μεγαλοφωνότατος, —Λύχνος τοῦ Φωτός καὶ Κήρυκας τῆς Ἰουδαίας—, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος!

Τότε ἐφθασαν ἐκεῖνοι..., σήμερα ἦρθαμε κι' ἐμεῖς ξα-

νά, γιά νά δηλώσουμε πρὸς κάθε κατεύθυνσι καί νά ποῦμε στὸν καρδιογνώστη Πατέρα μας γιά ἄλλη μία φορά, ὅτι: μαζί Του καί κάτω ἀπὸ τὴν Κραταιὰ Προστασία Του, θὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο τῆς μοναδικῆς καί μαρτυρικῆς πορείας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας Του. Στὸ χώρο αὐτὸ τῇ νύκτα ἐκείνῃ μίλησε ὁ οὐρανὸς μέ τὴν φωτεινὴ –καί τὴν τὰ πάντα δυναμένη παρουσία τοῦ Ξύλου τῆς Ζωῆς–, γιά διάστημα μισῆς ὥρας μέ ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τῆς 11:30 μ.μ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τρίτῃ ἐμφάνισι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἡ πραγματοποιηθεῖσα στὸν σύμπαντα κόσμος! Ἔτσι μίλησε μέσα στὴ σιγαλιά τῆς φθινοπωρινῆς νύκτας τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Ἀχρονὸς καί Ὑπέρχρονος Θεὸς τῆς Ἀγάπης. Ὅποῖον Θαῦμα ἐκπληκτικὸ, ὁποῖα ἐπίσκεψι θερμῇ, ἐγκάρδια, γιά τὸν ἀγωνιζόμενον λαὸ τοῦ Κυρίου, ὑπῆρξε τοῦτο τὸ ὑπερκόσμιον γεγονός. Μίλησε, ἐπιβράβευσε καί ἐστεφάνωσε τὸν καλὸ, τὸν ἄριστο καί θεάρεστο ἀγῶνα τῆς ἁγίας πίστεώς μας. Μίλησε γιά τὴν Ὁρθόδοξη στὸν κόσμον μαρτυρία, τὴν μαρτυρία-ὁμολογία, ἐκείνων, ὅπου εἶχαν θέσει τὴν ψυχὴ καί τὴ ζωὴ τους, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, στὴν λειτουργικὴ διακονία τῆς ἀμώμητης Ἐκκλησίας Του. Ὡ! Θεῖε Ἐσταυρωμένε, ὁποῖα Ἀγάπη εἶναι αὐτὴ τὴν ὁποῖαν τρέφεις πρὸς ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς!...

Στὸ χώρον αὐτό, οἱ θεοσεβεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ζηλωταὶ τῆς πατρῴας πίστεως καί τηρηταὶ τῶν αἰωνίων ἱερῶν παραδόσεων, σάν ἄλλοι συνδυαζόμενοι τοῦ νοητοῦ κόσμου καί ὡς παρρησιᾶν ἔχοντες στὸ Θεό, ἐδίωξαν τὸν ἀνθρωποκτόνο διάβολο, ἐστηλίτευσαν τὴν ἀθεοφοβία τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας (καί τὴν στὰ δεξιά τοῦ σατανᾶ καθημένη ἐκκοσμίκευσι), ἡ ὁποῖα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐκτροπὴ τῆς ἠθικῆς καί φθάνει στὴν ἀνοίκεια, τὴν ξένη καί ἄσχετη μέ τοὺς κληρικούς περιβολή. Ἀλλωστε αὐτὴ στρέφει μέ πολλὴ εὐκολία τὰ ἄτομα πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσι... Ὅποια συμφορὰ, Θεέ μου!...

Ἡ νύκτα ἐκείνῃ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως

τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ, ὑπῆρξε κατὰ πάντα ὅμοια μέ τίς δύο προηγούμενες, ἂν καί ἔγιναν σέ ἄλλο χρονικὸ διάστημα τοῦ εἰκοσιτετραῶρου. Ἡ πρώτη σημειώθηκε στὸν ποταμὸ Τίβερι τῆς Ρώμης, ὅταν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Μαξεντίου. Ἡ δευτέρα στὰ Ἱεροσόλυμα ἐπὶ Πατριάρχου Ἀγίου Κυρίλλου, κατὰ τὸ ἔτος 346 μ.Χ. τίς ἡμέρες τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, Βασιλεύοντος τοῦ Κωνσταντίνου υἱοῦ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ἡ νύκτα τῆς 13ης πρὸς τὴν 14η Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1925 ἦταν ἐμπύρινη, ὑπῆρξε νύκτα φλογερῆς πρὸς τὸν Πλάστη Θεό, προσευχῆς!

Καί ὁ Θεὸς ἄκουσε τοὺς κοπετούς, εἶδε τοὺς σπαραγμοὺς τῶν ἀγνῶν καρδιῶν. Μέτρησε ὁ Πανοικτίρμων Κύριος μέ τὸ ἀλάνθαστο καί ἄπειρο μέτρο τῆς Εὐσπλαχνίας, ἀλλὰ καί τῆς Δικαιοσύνης Του, ὅπως ἄλλωστε γνωρίζει νὰ μετρᾷ πάντοτε. Μέτρησε τὴν ποσότητα καί τὸ βάθος τῶν δεήσεων τῶν ἀληθινῶν παιδιῶν Του, τῶν πραγματικῶς εὐρισκομένων κάτω ἀπὸ τὴ σκληρὴ δοκιμασία ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν φρικτῶν αἰρέσεων. Τὴν ἁγία ἐκείνῃ νύκτα ἔκλαψαν οἱ ἀπλοϊκοὶ πρόγονοί μας, ὅπως καί οἱ ἀπὸ αἰώνων μακρῶν πρόμαχοι, τῆς πάντοτε ἀδίκως πασχύσης καί δεινῶς πολεμουμένης πίστεώς μας. Ἐδῶ βροντο-

φωνήθηκε ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἥρωες καί Ὁμολογητὲς τῆς Ὁρθοδοξίας γιά ἄλλη μία φορά τὸ ἠχηρότατο, ὄχι, κατὰ τῆς μεταρρυθμιστικῆς αὐθαιρεσίας, τὸ Μεγάλον ΟΧΙ, τὸ ὅμοιον ἐκείνου, τοῦ ἁγίου Μάρκου ἐπισκόπου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ κατὰ τῆς παπικῆς θηριωδίας...

Ἐκείνῃ τῇ νύκτῃ ἀκούστηκε ἡ ἄφωνη, ἡ σιωπηρὴ τῆς καρδιᾶς φωνὴ τῶν πατέρων μας: ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν Κύριο Σαβαώθ, ἡ ἔντονη προσευχή τους γιά τὴ λύτρωσι τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν νέων διωγμῶν ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν, ἐξ αἰτίας τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος μέχρι καί σήμερον ἀκόμη, μᾶς ταλανίζει καί ταλαιπωρεῖ. Ὁ Κύριος ὅμως, τοὺς ὥπλισε μέ ὑπομονή καί τοὺς ὑπενθύμισε τὴν περίπτωσι τῶν Μαρτύρων, ποὺ βρῖσκονταν κάτω ἀπὸ

τό Ἐπουράνιο Θυσιαστήριό Του καί ἐκράυγαζαν πρὸς Αὐτόν λέγοντες: «ἕως πότε Κύριε;...», σύμφωνα μέ τά ὅσα μᾶς ἀφηγεῖται στήν ἱερά Ἀποκάλυψί του, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης! Ἦχησαν στά βάθη τους τά κηρύγματα τῶν Θεοπτῶν Προφητῶν, τῶν Χριστοκηρύκων Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν καί τῶν ἀνά πᾶσαν τήν Οἰκουμένην Θεολόγων, τῶν σημειοφόρων καί Χριστοφόρων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ νύκτα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ, ὑπῆρξε χρόνος δυνατῆς, ἀτελείωτης νοερᾶς προσευχῆς, καθὼς καί καιρός νέων ὑποσχέσεων τῶν Χριστιανῶν τοῦ Ὑμηττοῦ πρὸς τόν Πλάστη Θεό. Ἐκεῖ συντετριμμένοι ἀπό τή θέα τῆς λάμψεως τοῦ ἀκατανίκητου Σταυροῦ, ἐδήλωσαν ἐνώπιόν Του, ὅτι: εἶναι ὅλοι ἔτοιμοι, ἀπό μικροῦ ἕως μεγάλου ἄνδρες, γυναῖκες, μητέρες μέ παιδιά, τά ὅποια ἐκ τῶν ὑστέρων θά ἄφηναν ὀρφανά (ἄς θυμηθοῦμε τήν εὐλογημένη Αἰκατερίνη Ρούττη) μαζί μέ σεβάσματα ἱερωμένα πρόσωπα, ὅτι θά πραγματοποιήσουν τήν σθεναρά Ὁμολογία τους, ἐνώπιον παντός ἐπιβουλευομένου τήν Ἐκκλησία, γιά τήν ὁποία Αὐτός ὁ Ἰδιος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἔπαθε, μέ τό ὁποιοδήποτε τίμημα!

Ἐδῶ στίς παρυφές τοῦ ἄλλοτε μυροδόλου Ὑμηττοῦ, ἐγκαινιάσθηκε τό ἐν Ἑλλάδι νεκροταφεῖο μέσα στό ὁποῖο θάφτηκαν (κατά τήν κυριολεξία τοῦ ὅρου), μέ κάθε «ἐπισημότητα» ἡ ἐπάρατη ἡμερολογιακή ἀνταρσία, ἡ ὁποία ἔσχισε τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καί ἡ πρωτοφανής ἀσέβεια κατά τοῦ Θειοτάτου Προσώπου τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, δεῖγμα καί τοῦτο τρανό τῆς ἀκροάτης ἀποστασίας τῶν χαλεπῶν τούτων καιρῶν... Ἐδῶ ἐκατατομήθη ἀπό τό λαό τοῦ Θεανθρώπου Λόγου ὁ παναιρετικός παπισμός καί οἱ συναφεῖς πρὸς αὐτόν αἵρέσεις, καθὼς καί τό συνονθύλευμα τῶν αἱρέσεων, ὁ Οἰκουμενισμός. Ἐδῶ ἐτελείωσαν «τήν πνευματική τους σταδιοδρομία» οἱ σχισματικοί κληρικοί κάθε βαθμοῦ καί μορφωτικῆς θέσεως,

οἱ ὁποῖοι φοροῦσαν δυστυχῶς, τό ἔνδυμα τοῦ προβάτου, ἐνῶ κατά βάθος ὑπῆρξαν λύκοι ἄρπαγες, «λύκοι βαρεῖς», σύμφωνα μέ τόν οὐρανοβάμονα Παῦλο. Ἐδῶ στό ὄρος τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐπισήμως πλέον καί ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων, λάτρεων τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, ἐκυρώθη ὁ ἔντιμος ἀγώνας τῶν ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν ἱερῶν Παράδοσεων διωκομένων, τῶν ἀποκαλουμένων ὑπό τοῦ ἀτάκτου πλήθους, ὡς παλαιοημερολογιτῶν, (βεβαίως τούς ἐπιστρέφουμε τοῦτο τόν σκληρό, ἢ κατ' ἐλάχιστον ἀπρόσεκτο χαρακτηρισμό), γιά τόν λόγο ὅτι εἴμεθα μόνον γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καί μέ ἀξιοπρέπεια ἀρμόζουσαν χριστιανοίς, χριστιανοί!

Ἐδῶ ἔκρινε ἡ Ὑψίστη Κορυφή τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Δίκαιος Κριτής ζώντων καί νεκρῶν ὅτι: ὁ ἀγώνας αὐτός εἶναι καί ἔννομος, ἀλλά καί σύμφωνος πρὸς τό Πανάγιο Θέλημά Του. Ἀλλωστε ἡ ἐμφάνισι τοῦ Παντίμου Σταυροῦ, αὐτό τοῦτο ἐπιβεβαίωσε. Ἦταν ποτέ δυνατόν νά συνέβαινε διαφοροτρόπως;...

Σήμερα βρισκόμεθα στό χῶρο αὐτό γιά νά ἀποτίσωμεν φόρον αἰωνίας τιμῆς στούς νεομάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας τῶν δύο αἰώνων. Τοῦ εἰκοστοῦ, ὁ ὁποῖος πέρασε τίς πολυχρόνιες πύλες τῆς μαται-

ότητος καί ἤδη κρίνεται αὐστηρά ὑπό τοῦ κριτηρίου τῆς ἀμερολήπτου ἱστορίας καί τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, ὁ ὁποῖος ἤδη, ὅπως καί ὁ προηγούμενος, κακῶς ἐξελίσσεται... Αὐτή τήν ὥρα ἱστάμεθα ἐδῶ μετά δέους, προσευχῆς καί προσοχῆς ἀφαντάστου, ἐπειδή ἐνθυμούμεθα ἡμέρες ὄχι πολύ ἀρχαῖες, τοῦτο εἶναι ἀληθές. Ἰστάμεθα γιά νά σπογγίσωμε νοερῶς τά δάκρυα, πού κύλισαν σέ κάποιους ἐξ αἰτίας τῶν πόνων καί τῶν θλίψεων, ἀλλά καί ἐκείνων βεβαίως τῆς θείας κατανύξεως, τά ὁποῖα ἔτρεξαν ἀπό τά μάτια τῶν γονιῶν μας καί τῶν διδασκάλων τῆς παναγίας πίστεώς μας, τότε πού ἡ Ἐκκλησία ἐκλυδωνίζετο, ὅπως καί σήμερα δυστυχῶς. Καθὼς καί τά καυτά δάκρυα, ἀποτέλεσμα τῶν ἀγίων προσευχῶν, τά ὁποῖα δάκρυα εἶχαν σάν ἱερή κα-

τάληξι, τά Πανάχραντα Πόδια τοῦ Κυρίου μας, τοῦ Ἑσταυρωμένου Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τοῦ Ἰησοῦ τῶν πόνων καί τῶν διωγμῶν, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θύματος τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ! Τότε ἀκριβῶς, πού τά ἱερά πρόσωπα τῶν γεννητόρων μας ἔπασχαν καί καθικέτευαν τόν Δημιουργό τῶν ἀπάντων γιά τήν ἀσφαλῆ διαφύλαξι τῆς Νύμφης Του Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ μεγίστου κινδύνου, τόν ὁποῖον διέτρεχε ἐκ μέρους τῶν νεωτέρων νεωτεριστῶν τυράννων. Ὅχι πλέον τῶν Μαξιμιανοῦ καί Διοκλητιανοῦ ἢ καί ἄλλων παρομοίων... Ὅχι, ἀλλά ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι κατά τούς τωρινούς καιρούς κατακομμάτιασαν, τόν Ἄρραφο Χιτῶνα τοῦ Κυρίου, ὅπως ἀκριβῶς καί οἱ παλαιότεροι σταυρωταί τοῦ Χριστοῦ, Γραμματεῖς, Φαρισαῖοι κ.ἄ... Καί ἰδιαίτερα οἱ τοῦ 1920 καί 1924, ἀλιτῆριοι καί προδότες κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐμπορεύονταν τόν Κύριον τῆς Δόξης, τόν «Ἀτίμητον Θησαυρόν» τόν «Ἀμνόν τοῦ Ἡσαΐου», τόν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ φρικτοῦ Θυσιαστηρίου, τόν ἐν τῷ οὐρανῷ καί τόν ἐπὶ τῆς γῆς, Θεόν τῶν ἀπάντων μέ τήν ἤδη γνωστή σέ ὅλους αὐθαίρεσία τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐγκυκλίου καί τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος οἱ, ἀσυνείδητοι, τά ὁποῖα ὑφίστανται μέχρι σήμερον καί καταταράσσουν τό Ὅρθόδοξο πλήρωμα τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά τρίσβαθά Του, σέ ὅλα τά πλάτη καί τά μήκη τοῦ κόσμου τούτου, στέλνοντας ψυχές «ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστός ἀπέθανε», στήν αἰώνια τιμωρία!...

Σημασία δέν ἔχει ἂν μία καί ἡ αὐτή φωτογραφία, μικρή σέ μέγεθος ἢ μεγάλη παρουσιάζει μία εἰκόνα, ἓνα χαρούμενο ἢ ἓνα θλιβερό περιστατικό. Σημασία δέν ἔχει ἂν βρισκόμαστε στόν «κρανίου τόπον» τόν ἀληθινό Γολγοθᾶ,

ἐπὶ τοῦ ὁποῖου πραγματιά ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ἔπαθε, γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί σφαγιάσθηκε, ἀπό τούς Θεοκτόνους γιά μᾶς. Σημασία ὅμως μεγίστη ἔχει ὅτι ὅπως ἐκεῖ στήν ἀγία Σιών σταυρώθηκε καί φρικτῶς θανατώθηκε, ἔτσι κι' ἐδῶ, ὅπου αὐτή τήν ὥρα βρισκόμαστε καί πάλιν, «ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας», πάσχει καί μάλιστα δεινῶς!...

Τά «τριάκοντα ἀργύρια», τά ὁποῖα δόθηκαν γιά τήν «τιμήν τοῦ τετιμημένου» καί τό πικρότατο φίλημα τῆς προδοσίας, τόν ἀνέβασαν χωρίς ἄλλο, στό ἀνατριχιαστικό ἱκρίωμα τοῦ Σταυροῦ...

Τά ἀργύρια καί τά πικροφιλήματα τῆς προδοσίας, πού γίνονται αὐτούς τούς τόσο δύσκολους καιρούς, ἀπό κάθε πλευρά καί ἄποψι, ὑπό τῶν συγχρόνων ἀντιχρίστων σταυρωτῶν, μονίμως ἔχουν τόν Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ἀπλωμένο καί καρφωμένο στό Σταυρό τοῦ Μαρτυρίου Του!... Πράγματι, ἓνα ὑπῆρξε τό προδοτικό φιλί τοῦ ἀχαρίστου καί ἀγνώμονα μαθητῆ, τοῦ Ἰούδα, πολλά ὅμως καί φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀναρίθμητα, συμβαίνει νά εἶναι τά φιλήματα, οἱ δόλιοι σκοποί, οἱ κακοῦργοι ἐναγκαλισμοί, οἱ ὁποῖοι συνοδεύονται μετά τῶν ἐπαράτων συμπροσευχῶν καί συλλειτουργγιῶν, πού δίδονται καί πραγματοποιοῦνται σήμερα, σχεδόν σέ ὅλο τόν κόσμο ὑπό μεγάλων καί μικρῶν ἀξιωματούχων τῆς ἐκκλησίας, ρασοφόρων δηλαδή, προδοτῶν καί ἀρνητῶν τοῦ Μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος τώρα φαίνεται ὅτι πάσχει καί ὅτι σιωπᾷ... καί τούς ὁποῖους ἀλλοίμονο, ἡ Ἐκκλησία ἐπισιτίζει, φροντίζει καί συντηρεῖ... Καί ἐρωτᾶται: Ποιός δύναται νά ὑπολογίσῃ τό μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος τούτου; Καί πόσοι εἶναι οἱ συνένοχοι, καί οἱ συνεργοί τοῦ ἀνοσιουργήματος αὐτοῦ, τό ὁποῖον διαπράττεται σέ βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, σέ βάρος τῶν φορολογουμένων πολιτῶν αὐτῆς τῆς χώρας;...

Μακαριώτατε Δέσποτα· ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, πολλά θά θέλαμε ἀκόμη νά σημειώσωμε γιά τήν σημερινή ἐπιφανῆ ἡμέρα τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὅμως ὁ χρόνος ὀλίγα μόνον μᾶς ἐπιτρέπει καί ἀναμφίβολα ἀπαιτεῖ τήν παῦσι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς. Γι' αὐτό καί μεῖς ἦρθαμε σήμερα ἐδῶ, γιά νά λαλήσωμε τά ἀναγκαῖα, γιά νά ἀναζωπυρώσω-

με τήν πίστι μας καί νά τήν ἀναθερμάνωμε μέ τό Φῶς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἦρθαμε γιά νά τιμήσωμε τόν Παντοδύναμο Σταυρό καί νά δοξάσωμε τόν Πανάγαθο Θεό!

Εἶναι βέβαιο, ὅτι κατά τήν τρίτη ἐμφάνισί Του τόν ἀποθαύμασαν χιλιάδες πιστοί καί δεκάδες ἀστυνομικοί, φρουροί τοῦ πλήθους, πού ἐκράυγαζαν τό «Κύριε ἐλέησον», ὅταν ἀντίκρυσαν τό Μέγα Θαῦμα τῆς ἐμφανίσεώς Του. Τότε ἀσχολήθηκε μέ τό ὑπερκόσμιο τοῦτο φαινόμενο καί γεγονός ὁ ἡμερήσιος τύπος τῆς Χώρας, ὁ ὁποῖος ἐπιβεβαίωσε τό ἐκπληκτικό τοῦτο οὐράνιο Θέαμα, προϊόν τοῦ μυστικοῦ θείου κόσμου, τό ὁποῖον μαζί μέ ὅλα τά ἄλλα..., τά ἀπορρίπτει ὁ ἐσχατολογικός παράφρονas ἀνθρώπος. Τότε οἱ ψυχές τῶν ὑπό διωγμόν τελούντων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πετοῦσαν ἀπό τήν ὑπερβολική χαρά σέ ὕψη ἀπρόσιτα, σέ θρόνους ὑψηλούς καί ἁγίους καί ἔφθαναν μέχρι τοῦ ὑποποδίου τῆς Θείας Μεγαλωσύνης. Ἔβλεπαν, «ἃ ὀφθαλμός οὐκ οἶδε...». Ἐνατένιζαν τήν πραγματικότητα τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία ἀναμφίβολα μᾶς ἀναμένει!... Ὁμως, σέ κάποιο σημεῖο τοῦ χώρου αὐτοῦ, θά ἔπρεπε νά ἔχη ὑψωθῇ ἀναθηματική στήλη, ἢ νά ἔχη στηθῇ ἀπό πολλοῦ χρόνου ὁ Τίμιος Σταυρός, ὥστε νά καταφαίνεται τό μέγα Θαῦμα τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ!

Ἀδελφοί, ὅσοι εἴμεθα ἀσθενεῖς στήν πίστι καί στήν ψυχή ἀδύνατοι, ἄς πλησιάσωμε πρὸς τό αἰώνιο Φῶς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἑσταυρωμένου Κυρίου. Ἀς ἀναλάβωμε καί πάλι, «τόν θυρεόν τῆς πίστεώς μας», ἄς ἀναθεωρήσωμε τίς σκέψεις, τίς ἀποφάσεις καί τίς πράξεις μας, ἄς πλησιάσωμε καί ἄς γονατίσωμε μετὰ φόβου καί τρόμου, πρὸ τοῦ Ὑπερέχοντος Τιμίου Σταυροῦ καί ἄς ζητήσωμε ἀπό τόν εἰς Αὐτόν Ὑψωθέντα Κύριο, συγχώρησι, γιά ὅσα σέ βάρους του διεπράξαμε. Ἀς κόψωμε τούς ἰσχυροὺς ἱμάντες τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία μᾶς κρατεῖ δυνατὰ δεμένους μέσα στοῦ φρικτοῦ βόρβορο της, ἄς στρέψωμε τό βλέμμα ψηλά, πολύ ψηλά, στοὺς ἀπείρους κόσμους στή χαρά τῶν ἀγγέλων!

Τέλος, σέ αὐτό τό χώρο, ἄς ἀναπέμψωμε εὐχές καί κατανυκτικές δεήσεις πρὸς τόν ἅγιο Θεό, γιά ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐτελειώθησαν ἐν τῇ πίστει. Ἡ προσευχή μας θερμή, θερμοτάτη ἄς

φθάσῃ στά Θεῖα Δώματα, γιά τήν αἰωνία τους ἀνάπαυσι.

Χρυσοστόμου Ἀρχιερέως καί τῶν σὺν Αὐτῷ ἀγωνισθέντων κληρικῶν καί εὐσεβῶν Χριστιανῶν, αἰωνία ἡ Μνήμη!»

«Ἀδελφοί ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ... πού γραμματεῦς: πού συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου;... Ἰουδαῖοι σημείον αἰτοῦσι καί Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν Ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἕλλησι δέ μωρίαν, αὐτοῖς δέ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καί Ἕλλησι, Χριστόν Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. Α' 18-31).

Σᾶς εὐχαριστῶ

Ἐμπλεοὶ χαρᾶς οἱ πιστοί, μετὰ τόν πολυχρονισμόν τοῦ Μακαριωτάτου, ἀπῆλθον ὠφελημένοι εἰς τὰς οἰκίας τους. Εἰς τήν ἐκδήλωσιν παρέστησαν ἐκτός τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καί τόν Σεβ. Θεσσαλονίκης καί οἱ Ἀρχιερεῖς: Ἀττικῆς & Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, Ἀμερικῆς κ. Παῦλος, Πειραιῶς & Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς & Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος καί Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

Ὁ Μακαριστός Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κυρός Χρυσόστομος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ τρεῖς μνημειώδεις ἀπολογίαι τοῦ ἀειμνήστου, ἐκτυπωθεῖσαι εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον, ἀποτελοῦσι στηλογράφημα καὶ εἰκόνα πρὸς μίμησιν ἀξιοζήλον, διότι ἐν αὐταῖς ἐμφαίνεται καὶ τονίζεται τό Ἀποστολικόν «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις».

Συνεχίζων τὴν Ποιμαντορίαν καὶ διοργανῶσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὁ ἀείμνηστος, ἐλυπήθη μεγάλως διὰ τὸν γενόμενον - ὡς μήποτ' ὤφειλεν - ἀποχωρισμὸν τῶν Κυκλάδων Γερμανοῦ καὶ Βρεσθένης Ματθαίου, ἀποχωρησάντων κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1937, μὴ ὑπάρχοντος οὐδενὸς οὐσιώδους λόγου· μείνας δέ ἔκτοτε συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Δημητριάδου Γερμανοῦ μέχρι τῆς κοιμήσεως ἐκείνου, ἐπωμίσθη ἔκτοτε καὶ ἐβάστασε μόνος -ὡς ἄλλος μυθικός Ὑάκλας- ὅλον τὸ βάρος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μέχρι τῆς μακαρίας τελευτῆς του.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι, καὶ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ εἰς τὸ ἱερόν καθῆκον τοῦ ἀειμνήστου Χρυσοστόμου, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ξενικῆς τῆς Πατρίδος ἡμῶν κατοχῆς (1941-1944), μὴ ὑπάρχοντος τότε οὐδενὸς συγκοινωνιακοῦ μέσου, κατήρχετο καθ' ἑκάστην - πολλάκις δέ καὶ δὶς τῆς ἡμέρας - πεζῇ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ συνοικίᾳ Κυψέλης κατοικίας του εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ ἐπέστρεφε πεζοπορῶν, διάστημα μιᾶς καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας, καὶ τοῦτο καθ' ἑκάστην, ἵνα διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῶν λόγων του παρηγορήσῃ τοὺς τεθλιμμένους, καὶ λάβῃ γνώσιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς καταστάσεως τῶν πνευματικῶν τέκνων του. Τοσοῦτον κατέφλεγε τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ ζῆλος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ καθῆκον ὑπὲρ τοῦ Ποιμνίου του!

Τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπέδειξε καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος ἐκ τῆς ξενικῆς κατοχῆς, συγγράφων καθ' ὅλον τὸ διάστημα καὶ ἐκδίδων ἀδιακόπως διάφορα βιβλία ὑπὲρ τοῦ Ἐορτολογιακοῦ ζητήματος, καὶ μετὰ νεανικῆς προθυμίας ἐπισκεπτόμενος ἐκ περιτροπῆς πάντας τοὺς ἱερούς Ναοὺς τοῦ ἀγῶνος, κηρύττων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ στηρίζων τοὺς ἀγωνιζομένους Ἀδελφούς, τόσον τοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὅσον καὶ τοὺς τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παραρτημάτων, τοὺς ὁποίους πολλάκις ἐπεσκέφθη καὶ ἐνίσχυσε παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας του. Ὅχι δέ ὀλίγας φορές ὑπεστήριξε τὰ δίκαια τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν διὰ διαλέξεων ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν αἰθουσῶν τοῦ «Παρνασσοῦ» τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ, τῆς αἰθούσης τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων κ.ἄ., τὰς δέ διαλέξεις του παρηκολούθησαν πλεῖστοι ἐπίσημοι Ὑπουργοί, Βουλευταὶ Στρατηγοί κ.ἄ.

Τὴν αὐτὴν τακτικὴν ἠκολούθησεν ὁ ἀείμνηστος Χρυσόστομος μέχρι τοῦ ἔτους 1951, ὅτε ἐνεργείαις καὶ εἰσηγήσεσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος Βλάχου, ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως Βενιζέλου - Παπανδρέου ἡ ἀντισυνταγματικωτάτη ὑπ' ἀριθ. 45/51 Πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, βάσει τῆς ὁποίας ἐκινήθη ἄγριος διωγμὸς κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, κλεισθέντων καὶ σφραγισθέντων πάντων τῶν Ναῶν αὐτῶν.

Καίτοι ἡ μνημονευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 45 ὑπουργικὴ αὐτῇ Πράξις διὰ δύο ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ὑπ' ἀριθ. 1055/51 καὶ 500/52), ἐχαρκτηρίσθη ὡς «στερουμένη ἐκτελεστικοῦ χαρακτῆρος», ἐν τούτοις συνελήφθησαν, ἐκακοποιήθησαν, ἀπεσχηματίσθησαν καὶ ποικιλοτρόπως διεπομπεύθησαν πλεῖστοι Ἱερεῖς «Παλαι-

οημερολογίται» Μοναχοί καί Μοναχαί, καί ἐγένοντο εἰς βάρος τῶν πιστῶν χριστιανῶν ὅσα δέν ἀναγράφει ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὡς γενόμενα ὑπό τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν εἰκονομάχων καί τῶν ἱεροξεταστῶν τοῦ Μεσαιῶνος καί τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι μελανήν κηλίδα εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ 20οῦ αἰῶνος τοῦ ἐπαγγελλομένου - κατ' ἐπίφασιν καί μόνον - τήν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως.

Βάσει τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς Πράξεως, καί κατόπιν ἐπιμόνου ἀξιώσεως τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν Μάρτιον τοῦ 1951 συνελήφθη καί ὁ ἀείμνηστος Χρυσόστομος μεταφερθεῖς - δίκην ληστοῦ - συνοδεῖα ἐκ τῆς οἰκίας του καί περιορισθεῖς εἰς τό Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης, ἔνθα ὑπό φρούρησιν παρέμεινεν ἐπὶ διάστημα ἐκβιαζόμενος, ἵνα παραδεχθῇ τὰς ἀπόψεις καί τό μνημόσυνο τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ του συνήντησαν τήν γρανιτώδη ἀντίστασιν τοῦ ἀειμνήστου, προτιμήσαντος ἐξορίαν ἰσοδυναμοῦσαν μέ εἰς θάνατον καταδίκην αὐτοῦ καί ὅχι παρέκκλισιν ἐκ τῆς ὀρθοδόξου πορείας του καί τῆς γραμμῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπροτάθη εἰς τόν ἀείμνηστον ἵνα ἀποδεχθῇ τὰς προτάσεις καί συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, μέ τήν υπόσχεσιν ὅτι θά δοθῶσιν εἰς αὐτόν αἱ ἀπὸ τοῦ 1935 καθυστερούμεναι Ἀρχιερατικά του συντάξεις μετὰ τῶν τόκων καί ἐπιτοκίων καί... παχυλῶν δώρων· πρὸς τοῦτο ἀφέθη πρὸς στιγμήν - καθ' ὑστεροβουλίαν βέβαια - ἐλεύθερος ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τῶν συνεργατῶν καί τῶν οἰκείων του.

Ἐπεχείρησαν ὅμως τὰ ἀδύνατα «γράφοντες εἰς ὕδωρ, καί τοξεύοντες εἰς οὐρανόν» κατὰ τήν παροιμίαν, ἐφ' ᾧ καί ἀπεφάσισαν τήν ἐξορίαν αὐτοῦ εἰς τήν ἐν τῇ νήσῳ Μυτιλήνῃ καί παρά τήν Ἀντισσαν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ὑψηλοῦ τήν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καί Εὐαγγελιστοῦ τιμωμένην.

Ὑπὸ αὐστηράν συνοδείαν χωροφυλάκων μετήχθη εἰς Μυτιλήνῃν ὁ ὀγδοηκοντούτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ τοσαύτας καθ' ὅλον τόν βίον αὐτοῦ προσενεγκῶν ὑπηρεσίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τό Ἕθνος, διὰ τὰς ὁποίας ὑπό μέν τῆς πρώτης ἡμείφθη διὰ τῆς ἐκφράσεως εὐαρεσκείας καί

εὐφήμου μνείας, ὑπὸ δέ τοῦ δευτέρου ἡμείφθη διὰ τῆς ἀπονομῆς παρασήμου· ὑπ' ἀμφοτέρων ὅμως ἐπ' ἐσχάτων καί περί τὰς δυσμάς τοῦ βίου του ἡμείφθη διὰ τῆς ἐξορίας, μόνον καί μόνον διὰ τήν ἐμμονήν του εἰς τήν ἱεράν παράδοσιν τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Δέν ἔπαυσεν ὅμως λέγων καί ἐπαναλαμβάνων τούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου νουθετοῦντος τούς κακοπαθοῦντας Χριστιανούς καί λέγοντος: «Ἀδελφοί μή τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεύς, ἢ κλέπτης ἢ κακοποιός ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος· εἰ δέ ὡς χριστιανός πάσχη, μή αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω δέ τόν Θεόν ἐν τῷ μέρει τούτῳ· ὅτι καιρός τοῦ ἄρξασθαι τό κρίμα ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰ δέ πρῶτον ἀφ' ἡμῶν, τί τό τέλος τῶν ἀπειθούντων τῷ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίῳ;»

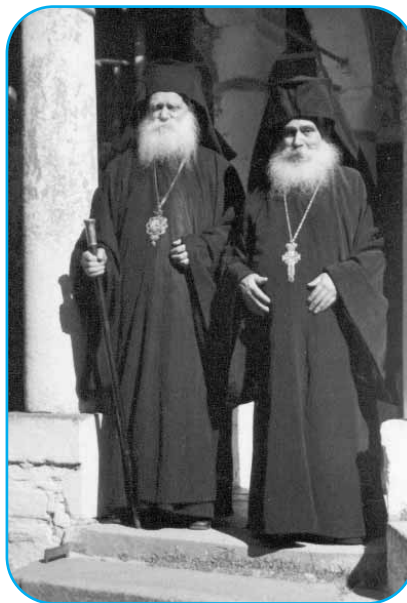
(Α' Πέτρ. Δ' 15-17). Εἰς τήν Μονήν τοῦ Ὑψηλοῦ ἔφθασεν ὁ ἀοίδιμος τήν 11 Μαρτίου εὐθύς δέ ἐνεκλείσθη εἰς ἓν τῶν σκοτεινότερων κελλίων αὐτῆς, πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ὁποίου ἐτοποθετήθησαν δύο χωροφύλακες πρὸς φρούρησιν ἐκ... φόβου ἀποδράσεως!!! Καί εἰς τήν σκοτεινὴν ἐκείνην φυλακὴν θά εὑρίσκεν ἀσφαλῶς τόν θάνατον, ἐάν δέν ἐπαρουσιάζετο ἡ καλοκάγαθος βοήθεια τοῦ ἐν πᾶσιν ἀρίστου Καθηγουμένου τῆς ἱερᾶς ἐκείνης Μονῆς Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Σεραφεῖμ, ἐκτιμήσαντος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τήν ἀξίαν τοῦ ἀειμνήστου καί συνδεθέντος μετ' αὐτοῦ διὰ δεσμῶν ἀρρήκτου φιλίας.

Θά ἦτο παράλειψις σπουδαία ἐάν δέν ἐμνημονεύετο εὐφύμως ἐνταῦθα τό ὄνομα τοῦ

Πανοσιολογιωτάτου τούτου Καθηγουμένου τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καλωσύνη ἐξηπλοῦτο ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου, ἀλλὰ καί ἐπὶ ὅλων τῶν πληθῶν ἐπισκεπτῶν αὐτοῦ.

Διότι ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκ Πειραιῶς καί ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔσπευδον καθ' ὁμάδας καί μεμονωμένως ἐπίσημοι καί ἀνεπίσημοι ἵνα ἐπισκεφθῶσι τόν Μέγαν ἔγκλειστον (ἢ μᾶλλον τόν Δεσμώτην Προμηθέα ὡς τις προσφυῶς ὠνόμασεν αὐτόν) ἄλλοι μέν ἵνα ἀπολαύσωσι τῶν εὐχῶν καί εὐλογιῶν του, καί ἄλλοι ἵνα ἐκφράσωσι τόν θαυμασμόν των· διότι ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς ὕλης, εὐρίσκονται καί ἄνθρωποι προτιμώντες τόν θάνατον ὑπὲρ μιᾶς ἱερᾶς ιδέας.

(συνεχίζεται)

Ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος μετὰ τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ εἰς τόν τόπον τῆς δευτέρας ἐξορίας του.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Ἡ Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου ἐπὶ αἰῶνας κατάρθωσε νά ἐπιβιώσῃ ἐν μέσῳ πολλῶν δυσκόλων καταστάσεων: ἐπιδρομάς εἰσβολέων, ἐπιθέσεις ληστῶν, λεηλασίας πειρατῶν καὶ κατακτήσεις ἀλλοθρήσκων βαρβάρων. Ὅμως ὅλα αὐτά τὰ δεινά δέν ἐστάθησαν ἱκανά νά σβήσουν τὴν φλόγα τῆς συνεχοῦς παρουσίας μιᾶς γνησίας ἐκφράσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τοῦ Ἀθῶνος.

Δυστυχῶς, εἰς τὰς ἡμέρας μας βλέπομεν Μοναχοὺς καὶ Πατριάρχας οἱ ὅποιοι θέλουν νά λέγονται Ὁρθόδοξοι, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν κρατικῶν ἀρχῶν τῆς πατρίδος μας, νά προσπαθοῦν νά πετύχουν αὐτό τὸ ὅποιο ἀλλόφυλοι καὶ ἀλλόθρησκοι δυνάσται δέν κατάρθωσαν. Θέλουν νά ἐξαλείψουν τὴν μαρτυρία τῆς ζωῆς συνειδήσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἀπὸ τὸ ἀγιῶνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθῶνος. Ἴσως αὕτη ἡ φωνὴ νά ἀφυπνίσῃ καὶ ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ζῶν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν των συνειδήσιν. Διὰ τοῦτο θέλουν νά τὴν ἐξαλείψουν, ὥστε νά παύσῃ καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς ἰδικῆς των συνειδήσεως.

Αὐτό τὸ ἐπιχειροῦν χρησιμοποιοῦντες ὅχι τὰς ἀποτυχημένας βίαιας τακτικάς τῶν βαρβάρων τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ πλέον ἐξευγενισμένας -συγχρόνους- μεθόδους. Ὅχι μέ ἐπιδρομάς καὶ διώξεις, ἀλλὰ μέ μικρά ἀλλὰ σταθερά βήματα. Μέ βαθμιαίως λαμβανόμενα μέτρα, τὰ ὅποια ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νά σφίξουν σιγά-σιγά τὸν κλοιὸν γύρω ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα τῶν Ἐσφιγμενιτῶν. Εἶναι μία ἀργὴ ἀλλ' ἀσφαλὴς διαδικασία ἡ ὅποια, καθὼς πιστεύουν οἱ ἐμπνευσταὶ τῆς, δέν θά προκαλέσῃ ἀντιδράσεις εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Διότι αὐτὴν φοβοῦνται, ὅχι τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο τὸ μόνον τὸ ὅποιο τούς ἐνοχλεῖ εἶναι ἡ δημοσιότης. Διότι ὅσοι ἐργάζονται τὰ ἔργα τοῦ σκότους, φοβοῦνται τὸ φῶς, ὅπως λέγει τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἦρχισαν, λοιπόν, νά στήνουν ἀθορύβως τὸ ἀόρατον τεῖχος τῆς ἀπομονώσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον. Μιμούμενοι τοὺς ἀρχαίους πολιορκητάς, θέλουν νά ἀποκόψουν κάθε μορφήν ἐπικοινωνίας καὶ ἐφοδιασμοῦ τῆς Μονῆς, ὥστε νά ἐξαναγκάσουν τοὺς ἀοράτως πολιορκημένους Ἐσφιγμενίτας εἰς «ἐδελουσίαν» ἔξοδον!

✓ Κατὰ τὴν ἐπισκέψιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἀγίου Ὁρους κ. Δαλακούρα καὶ ἀντιπροσωπείας

τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἰς τὸ Φανάριον, εἰς τὰς 14 Ἀπριλίου, ἀποφασίσθη τί μέτρα θά ἐλάμβανον ἐναντίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Ἐπρεπε ὅμως νά ἐπινοήσουν κάποια νομιμοφανεῖς διαδικασίας. Καὶ αὐτό τὸ ὅποιο ἐσκέφθησαν ἦταν νά «βαπτίσουν» μίαν ἐξαμελὴν ἀδελφότητα, ἀποτελουμένην ἀπὸ ἐκτός τοῦ Ἀγίου Ὁρους προερχομένους μοναχοὺς καὶ διαμένοντας εἰς ἓν κελλίον τῶν Καρυῶν, ὡς δῆθεν Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου, κατὰ παραβάσιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος. Αὕτη ἡ ψευδεπίγραφος «Μονή Ἐσφιγμένου» κατέστη ὁ πολιορκητικὸς κριὸς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος διὰ τὴν ἐκπόρθησιν τῆς πραγματικῆς Μονῆς. Δι' ἐγγράφου αὐτῆς, ἡ Ἱ. Κοινότης «μετεβίβασε» - κατὰ παραβάσιν κάθε θείου καὶ ἀνθρωπίνου νόμου - ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀληθινὴν Μονὴν πρὸς τὴν ψευδῇ!

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό ἀξίζει νά σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότης ἐμιμήθη τοὺς Σκοπιανούς δίνοντας ἓν ξένον ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου εἰς τὸ Πρῶν Σιμωνοπετρίτικον Κελλίον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καρυῶν (Π.Σι.Κ.Ε.Θε.Κ.)!

✓ Ἐν συνεχείᾳ, αὕτη ἡ ψευδεπίγραφος «Μονή Ἐσφιγμένου» ἤρχισε νά ἐνεργῇ, μέ τὴν κάλυψιν τῆς Κοινότητος καὶ τῶν κρατικῶν ἀρχῶν, πρὸς τὰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας καὶ τοὺς Ὁργανισμοὺς ἀπαιτοῦσα ἀπὸ μὲν τὰ Ε.Λ.Τ.Α. νά παραδίδουν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἀλληλογραφίαν, ἀπὸ δέ τὸν Ο.Τ.Ε. νά διακόψῃ τὴν τηλεφωνικὴν σύνδεσιν μέ τὴν Μονὴν καὶ τὰ κονάκια-μετόχια αὐτῆς καὶ ἀπὸ τὴν Δ.Ε.Η. νά διακόψῃ τὴν παροχὴν ρεύματος εἰς τὸ ἀγρόκτημα τῆς Μονῆς εἰς Ἱερισόν. Ἐτσι λοιπόν, ὅλως ἀπροειδοποιήτως, τὰ τηλέφωνα Μονῆς καὶ κονακίων ἐνεκρώθησαν, τὸ ρεῦμα εἰς τὸ ἀγρόκτημα διεκόπη καὶ ὅλη ἡ ἀλληλογραφία, ἐμβάσματα καὶ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ πρὸς τὴν Μονὴν Ἐσφιγμένου παραλαμβάνονται πλέον ἀπὸ τὴν ψευδῇ ἀδελφότητα. Ὑπάρχει ἄραγε οἰοδήποτε ἡθικὸν ἔρεισμα εἰς μίαν τοιαύτην πράξιν; Μέ ποῖον δικαίωμα κάποιοι ἀποστεροῦν ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς γέροντας τὰς συντάξεις των; Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Ο.Τ.Ε. νά διακόπτῃ ἀπροειδοποιήτως μίαν τηλεφωνικὴν σύνδεσιν; Ἀκόμη καί, ἂν δέν ἦσαν συνεπεῖς εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν λογαρια-

σμών, θά ἔπρεπε τουλάχιστον πρὶν τὴν διακοπὴν, νὰ προειδοποιήσουν, ὅπως γίνεται εἰς παρομοίας περιπτώσεις. Ὅμως οἱ Ἑσφιγμένῃται, παρ' ὅτι ἤσαν συνεπεῖς εὐρέθησαν δίχως τηλέφωνον. Δέν ἐσκέφθησαν, ὅτι εἰς τὸ Μοναστήρι ὑπάρχουν ἀσθενεῖς Γέροντες; Τί θά γίνῃ ἂν προκύψει κάποιο ἔκτακτον περιστατικόν; Εὐτυχῶς, κάποιοι προσκυνηταὶ μᾶς προσέφεραν τὰ κινητὰ των τηλεφώνων διὰ περιπτώσεις ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐκ μέρου τοῦ Ο.Τ.Ε. αὐτό ἦτο ἠθικῶς ἀπαράδεκτον.

Ἐπληροφορήθημεν διὰ τὴν ὑπαρξίν ἐγγράφου, τῆς ψευδεπιγράφου «Μονῆς Ἑσφιγμένου», διὰ τοῦ ὁποῦ ἐζήτη τὴν διακοπὴν τῆς τηλεφωνικῆς συνδέσεως εἰς τοὺς ἀριθμοὺς οἱ ὅποιοι ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἀληθινὴν Μονὴν καὶ τὰ κονάκια τῆς! Ὅμως τὰ συμβόλαια τῆς συνδέσεως εἶχον συμβληθεῖ μεταξύ Ο.Τ.Ε. καὶ τῆς παλαιφάτου ἀδελφότητος, ὅχι τῆς νεοσύστατης Π.Σ.Κ.Ε.Θε.Κ.. Μπορεῖ κάποιος νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ μέ τὰ νέα στοιχεῖα του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ο.Τ.Ε. τὴν διακοπὴν συνδέσεως, ἢ ὁποία προὔπηρχε μέ ἄλλον συνδρομητὴν μέ τὸ ἴδιον ὄνομα; Ζῶμεν εἰς Εὐρωπαϊκὴν χώραν κράτους μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἢ εἰς τριτοκοσμικόν κράτος; Πιστεύομεν ὅτι τοιαῦται συμπεριφοραὶ εἶναι δύσκολον νὰ συναντηθοῦν ἀκόμη καὶ εἰς κράτη τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

✓ Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτὰ πού προανφέραμε ὠχριοῦν ἔμπροσθεν αὐτῶν τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν. Μέ μίαν πρωτοφανοῦς θρασυτήτος ἐπιδρομικὴν - ληστρικὴν ἐπιχείρησιν, ρασοφόροι, μέλη τῆς πρώην Σιμωνοπετρίτικης Ἀδελφότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καρυῶν εἰς συνεργασίαν μέ τὰς κρατικὰς ἀρχάς, καιροφυλακτοῦντες, ὑ-

φάρπαξαν ἀπὸ τοὺς νομίμους κατόχους του τό τρακτέρ τῆς Μονῆς τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξετέλει μεταφορὰν ἀπὸ τὴν Μονὴν πρὸς τὸ Κονάκι τῶν Καρυῶν! Καὶ αὐτό μέ ἐντολὴν Εἰσαγγελέως, ἀφοῦ παρουσιάσθη τὸ ἔγγραφον τῆς Κοινοτήτος διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ 6 Σιμωνοπετρίτες «ἐβαπτίσθησαν» Ἑσφιγμένῃται. Ἀς σημειωθῇ ὅτι τό τρακτέρ αὐτό εἶναι ἀναγκαῖον μέσον διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὴν μεταφορὰν ἐφοδίων καὶ φαρμάκων πρὸς τὴν Μονὴν. Καί, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶχε ἀγορασθεῖ μέ χρήματα ἐκ τοῦ ἰδρώτος τῶν μοναχῶν τῆς ἀληθινῆς Μονῆς. Μέ ποῖον δικαίωμα τό ὑφάρπαξαν οἱ νεοβαπτισθέντες «Ἑσφιγμένῃται»; Ποῦ εἶναι ἡ προστασία τοῦ δικαίωματος τῆς ιδιοκτησίας; Ἄν ἐπικρατήσουν τοιαῦται πρακτικὲς θά δύναται λ.χ. ὁ ὁποιοσδήποτε διὰ νομίμων διαδικασιῶν νὰ ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του εἰς ἐνός πλουσίου καὶ μέ τὴν νέαν αὐτοῦ ταυτότητα, νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν τράπεζα καὶ νὰ εἰσπράττῃ τὰ χρήματα τοῦ συνωνύμου του. Ἄν αὐτό δεν εἶναι ληστεία τότε τί εἶναι;

Καὶ ἐπειδὴ «τρώγοντας ἀνοίγει ἡ ὄρεξις» οἱ ψευδοεσφιγμένῃται αὐτοὶ ἔστειλαν ἔγγραφον εἰς τὸ Λιμενικόν Σῶμα ζητοῦντες τὴν συνεργασίαν του διὰ νὰ καταλάβουν καὶ τὰς λέμβους τῆς ἀληθινῆς Μονῆς, ὥστε νὰ ἀποκοπῇ καὶ ἀπὸ τὸν θαλάσσιον ἐφοδιασμόν, ἀλλὰ καὶ νὰ σταματήσουν τὴν ἀλιεῖαν, μιᾶς ἀπὸ τὰς κύριας πηγὰς διατροφῆς τῆς Μονῆς! Δηλαδή, ἐπειδὴ δέν ἀποτολμοῦν ὥσάν ρασοφόροι πειρατὲς τοῦ 21ου αἰῶνα νὰ πραγματοποιήσουν «ρεσάλτο» καὶ νὰ καταλάβουν τὰ θαλάσσια σκάφη, ζητοῦν ἀπὸ τὸ Λιμενικόν Σῶμα νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτό τὴν πειρατείαν διὰ λογαριασμόν των!

«Ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου»

Ἐνῷ ἐτοιμαζόταν ἡ ἐκτύπωσις τοῦ παρόντος τεύχους, νεώτερες ἐξελίξεις συνέβησαν εἰς τὸ θέμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου. Εἷς ἐκ τῆς ψευδεπιγράφου ἀδελφότητος (ὁ π. Γαβριήλ), ὁμοῦ μετά μικρῆς ομάδος ἐργατῶν ἐπεχείρησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀντιπροσωπεῖον τῆς Μονῆς εἰς Καρυὰς διὰ νὰ τὸ «ἐπισκευάσῃ» (δηλ. νὰ τὸ καταλάβῃ). Ὅπως ἦτο φυσικόν οἱ ἐντός εὐρισκόμενοι ἀληθεῖς Ἑσφιγμένῃται δέν ἤνοιξαν τὴν θύραν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Τότε ὁ π. Γαβριήλ ὀργισθεὶς ἔλαβε ἀνὰ χεῖρας τὴν «βαριά» καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν.

Αὐτό ὅμως τὸ ὁποῖον δέν ἀνέμενε, ἦτο ὅτι ἡ σκηνὴ κατεγράφετο ἀπὸ ἕνα προσκυνητὴν μέσῳ τοῦ κινητοῦ του τηλεφώνου. Ἡ σκηνὴ τοῦ μαϊνόμενου Γαβριήλ νὰ θραύῃ τὴν θύραν προσεβλήθη εἰς τηλεοπτικὰς ἐκπομπάς, μέ δυσμενεῖς διὰ τοὺς εἰσβολεῖς ἐντυπώσεις. Ἀπὸ τὸ βίντεο (τὸ ὁποῖον ἔχομεν) ἡμπορεῖτε νὰ δεῖτε δύο στιγμιότυπα. Διακρίνεται ὁ π. Γαβριήλ (τῆς ψευδοῦς ἀδελφότητος) νὰ ἐφορμᾷ μέ τὴν βαριά διὰ νὰ θραύσῃ τὴν θύραν τοῦ Κονακίου. Διακρίνεται εἰς ἀστυνομικὸς νὰ προσπαθεῖ δειλῶς νὰ τὸν μεταπεισῇ καὶ ἑτερός τις νὰ παρατηρῇ ἀπαθῶς τὴν σκηνήν.

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιμανδρίτης Μακάριος Πίκιος (†)

Μεγίστη απώλεια διά τήν Πειραιϊκήν Ἐκκλησίαν ὑπῆρξεν ἡ αἰφνίδιος ἐκδημία τοῦ ἀγαπητοῦ εἰς πάντας Ἀρχιμανδρίτου Μακαρίου Πίκιου, ὅστις μέ κίνητρον τήν ληστείαν ἐδολοφονήθη ὑπό ἀγνώστων τήν νύκτα τῆς 7ης / 20ῆς Σεπτεμβρίου ἐντός τῆς οἰκίας του. Ὁ μακαριστός π. Μακάριος, κατά κόσμον Δημήτριος, μονογενές τέκνον τῶν Χίων, Κυριάκου καί Σταυρούλας

Πίκιου, ἐγεννήθη ἐν Πειραιεῖ τό 1936. Ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου ὑπό τῶν γονέων του καί συνεδέθη ἀπό τῆς παιδικῆς ἡλικίας, μέ ἀρίστους κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας μας, οἵτινες μέ τό κατά Θεόν παράδειγμά των, ἐνέπνευσαν εἰς αὐτόν τόν ζῆλον διά τό ἱερόν θυσιαστήριον. Ἡ ἀγάπη του, ὅμως, καί ὁ πόνος διά τόν δίκαιον καί ἱερόν Ἀγῶνα τῆς πολυπαθοῦς Ἐκκλησίας μας ὁλοένα ἠϋξάνετο ὅταν ἔφηβος ὢν, κατά τήν δεινὴν περίοδον τῶν ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τά ἔτη (1951-1953) ὁμοῦ μετ' ἄλλων διωκομένων χριστιανῶν, ἀπελάμβανε μέ μυρία προφυλάξεις τήν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὰ ἐξωκκλήσια τῆς Ἀττικῆς καί εἰς τὰς κατ' οἴκους Ἐκκλησίας τοῦ Πειραιῶς. Μετά τήν ἐγκύκλιον μόρφωσίν του καί τήν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν του ὑποχρεώσεων εἰς τό ναυτικόν, αἱ περιστάσεις τοῦ βίου δέν ἐπέτρεψαν εἰς αὐτόν νά ἱερωθῇ, ὅπως διακαῶς ἐπεθύμει, ἀλλ' εἰργάσθη εἰς τό Ἐμπορικόν Ναυτικόν μέ τόν βαθμόν τοῦ Α' μηχανικοῦ, τό δίπλωμα τοῦ ὁποίου εἶχε λάβει ἀπό τήν Σχολήν Ἐμποροπλοιάρχων. Τό 1987, ἀνήγγηρε ἰδίαις δαπάναις τό Ἱερόν Ἑσυχαστήριον Παναγίας Γιάτρισσας καί Ἀγίου Φανουρίου παρά τήν Σταμάταν Ἀττικῆς καί τό 1990, ἀφοῦ πλέον εἶχεν ἀποδεσμευθεῖ ἀπό τὰς οἰκογενειακάς του ὑποχρεώσεις, τήν 17ην καί 22αν Ἰουλίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς Διάκονος καί Πρεσβύτερος ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος Γερωντίου.

Ὑπηρετήσε εὐόρκως ὡς ἐφημέριος εἰς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς Ἀγίου Κοσμά Κερατσίνιου, Ἀγίας Μαρίνης Καλλιπόλεως, Ἀγίου Γεωργίου Θρακομακεδόνων, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίας Σκέπης Δαφνίου καί περιστασιακῶς εἰς ἄλλους Ναοὺς.

Ἦτο εὐχάριστος συνομιλητής καί ἐνέπνεε τήν ἐλπίδα εἰς τοὺς συνανθρώπους του. Εἰς τοὺς Ναοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ὑπηρετήσε, ἄφησεν ἔργον. Ἦτο ἐλεήμων καί ἰδιαίτερος ἀγαπητός εἰς πάντας. Ἀπόδειξις πρὸς τοῦτο ἦτο τό πλῆθος τοῦ κόσμου τό ὁποῖον κατέκλεισεν τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίας Μαρίνης Καλλιπόλεως (ναός εἰς

τόν ὁποῖον εἶχε βαπτισθεῖ καί διατελέσει ἐφημέριος) καί τοὺς γύρω χώρους κατὰ τήν ἐξόδιον ἀκολουθίαν του. Αὕτη ἐψάλλη τήν Παρασκευὴν 10 Σεπτεμβρίου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερωντίου καί παρισταμένων τῶν Ἀρχιερέων: Χίου κ. Στεφάνου, Ἀμερικῆς κ. Παύλου, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Μαρθῶνος κ. Φωτίου καί περὶ τῶν 25 ἱερέων. Παρέστησαν ἀκόμη καί ἀντιπροσωπεῖαι Μονῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ὁ μεταστάς ὑπῆρξε μέλος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος.

Ἀρχιμανδρίτης Φιλάρετος Παπαμακαρίου (†)

Τήν 29ην Ὀκτωβρίου τ.ἔ. ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν 76 ἐτῶν ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἀξιὸν Ἑστίν» Βαρυμπόμπης Ἀρχιμανδρίτης Φιλάρετος, κατά κόσμον Φίλλιπος Παπαμακαρίου. Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη τό ἔτος 1929 ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς Ἀντώνιον καί Μαρίαν Παπαμακαρίου. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ

ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἦτο στενὴ συνεργάτις, εἰς τόν φιλανθρωπικόν τομέα, τοῦ αἰοδύμου Ποιμενάρχου μας πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Τό ἔτος 1942 συγκαταθέσει τῶν γονέων του ὑπὲρ τῆς ἀγῆς δόκιμος εἰς τήν Ἱεράν Μονήν «Ἀξιὸν Ἑστίν» Βαρυμπόμπης ὑπὸ τόν Ἀρχιμανδρίτην Γόρδιον. Τήν 26ην καί 27ην Ἀπριλίου 1961, ἐχειροτονήθη διάκονος καί πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου. Ὑπῆρχεν Ἐφημέριος καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Πάρνηθος. Ἦτο εὐγενέστατος χαρακτήρ καί διεκρίνετο διά τήν πνευματικὴν του καλλιέργειαν, τό ἥθος καί τήν πραότητα του, διά τῶν ὁποίων κατάρθωνε νά πείθῃ τοὺς συνομιλητάς του. Ἦτο ἄριστος Πνευματικός, ἀνέπαυε πλῆθος πιστῶν καί μάλιστα πολλοὺς νέους, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἦτο ἔκδηλον εἰς τήν ἐξόδιον ἀκολουθίαν του. Ἡ τελετὴ τοῦ ὑστάτου ἀποχαιρετισμοῦ, ἐψάλη τό Σάββατον 30 Ὀκτωβρίου εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς τῆς μετаноίας του, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου καί παρουσίᾳ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μαξίμου, Χίου κ. Στεφάνου καί Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερωντίου.

*Τῶν μεταστάντων Ἱερομονάχων
Φιλάρετου καί Μακαρίου ἡ μνήμη εἴη αἰωνία.*

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Μετά λαμπρότητος και τῇ συμμετοχῇ πολλῶν κληρικῶν και μεγάλου πλήθους πιστῶν, τό Σάββατον 9/22-10-2005, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον καί τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος κ. Φώτιον, ἐτέλεσε τά ἐγκαίνια τοῦ νεοδμήτου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ἀσπροπύργου.

Ἀφ' ἐσπέρας, συμφώνως πρός τήν ἐκκλησιαστικήν τάξιν, ἐγένετο ὑποδοχή καί εὐτρεπισμός τῶν ἁγίων λειψάνων, καθῶς καί ὁ πανηγυρικός Ἐσπερινός εἰς τόν ὁποῖον ἐχοροστάτησεν ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης, ἐνῶ διά τήν σημασίαν τῶν ἐγκαινίων, ἀρμοδίως ὠμίλησεν ὁ συμπροσευχόμενος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, ὀρθρου βαθέως, ὁ Ναός κατεκλύσθη ὑπό πλήθους πιστῶν, οἱ ὅποιοι

μετά βαθείας κατανύξεως καί ἱερᾶς εὐλαβείας, παρηκολούθησαν τήν ὥραϊαν τελετήν τῶν ἐγκαινίων, καθῶς καί τήν ἐπεξήγησιν τῶν συμβολικῶν πράξεων τῆς τελετῆς ἀπό τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμ. Γρηγόριον Ταυλάριον.

Μετά τό πέρας τῶν ἐγκαινίων, ἠκολούθησε τό πρῶτον Ἀρχιερατικόν συλλεΐτουργον, εἰς τό τέλος τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ἐπικαίρως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἀπηύθυνε τά συγχαρητήρια καί τήν εὐαρέσκειάν του εἰς ὅλους τοὺς ἐπωνύμους καί ἀνώνυμους οἱ ὅποιοι ἐκοπίασαν καί συνέβαλον εἰς τήν ἀνέγερσιν αὐτοῦ τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἰδιαίτερως δέ εἰς τόν Πρωτεργάτην κ. Κων/νον Βενιέρην. Ἀνεκοίνωσε δέ καί τήν ἰδρυσιν ἐντός τοῦ ἔτους καί νέας ἐνορίας δια τήν κάλυψιν τῶν πολλῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν παλιννοστούντων Ποντίων ἀδελφῶν μας οἱ ὅποιοι ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον κατοικοῦν εἰς τήν περιοχὴν τοῦ Ἀσπροπύργου σεβόμενοι τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἰδρύσεως ἐνοριῶν τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τήν περιοχὴν τοῦ Ἀσπροπύργου, παράγοντες τῆς κρατούσης ἐκκλησίας προέβησαν εἰς ἐντόνους διαμαρτυρίας πρός τὰς τοπικάς ἀρχάς καί προεκάλεσαν τήν κυκλοφορίαν τῆς ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς διαμαρτυρίας ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου (βλ. προηγούμενον τεύχος), ἡ ὁποία ἐστάλη εἰς ὅλους τοὺς Μητροπολίτας τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας καί τὰς κρατικάς ἀρχάς.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἡ ἑναρξίς τῶν μεγάλων ἐορτῶν καί πανηγύρεων τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ ἐγένετο διὰ τῆς Θεομητορικῆς ἐορτῆς τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου.

Ὡς εἴθισται, ἡ ἐορτή αὕτη ἐτιμήθη μετ' ἰδιαίτερας λαμπρότητος διὰ Συνοδικοῦ Συλλειτουργοῦ εἰς τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου Μεγάρων (βλ. φωτ. ἄνω), προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου καί τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἀρχιερέων Χίου κ. Στεφάνου, Ἀμερικῆς κ. Παύλου, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καί Μαραθῶνος κ. Φωτίου. Παρέστη συμπροσευχόμενος καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος.

Ἡ ἐορτή τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς καί εἰς τόν ὁμώνυμον καθεδρικόν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν, Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, προεξάρχοντος τοῦ Τοποτηρητοῦ αὐτῆς Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου (βλ. φωτ. ἄνω). Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐώρτασαν καί τὰ ὁμώνυμα Ἡσυχαστήρια εἰς Μαραθόκαμπον Σάμου καί εἰς Αἴγιναν.

Εἰς τὰς 14 Σεπτεμβρίου λαμπρῶς ἐπανηγύρισεν

ὁ Ἱερός Ναός Τιμίου Σταυροῦ εἰς Εὐόσμον Θεσσαλονίκης προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος κ. Μαξίμου καί τῇ συμμετοχῇ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Θεσσαλονίκης.

Τήν ἐπομένην, εἰς Νικήτην (Ἅγιον Νικήταν) Χαλκιδικῆς πανηγύρισεν ὁ ἐνοριακός Ἱερός Ναός Ἀγίου Νικήτα.

Κατά τήν ἐορτήν τῆς Ἀγίας Σοφίας (17 Σεπτεμβρίου) πανηγύρισε τό ὁμώνυμον ναΐδριον εἰς Ἀμοργόν.

Εἰς τὰς 24 Σεπτεμβρίου μετὰ λαμπρότητος ἐτιμήθη ἡ ἐορτή τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι Αὐτῆς τιμώμενον Ἱερόν Ναόν εἰς Παλαιόν Φάληρον. Ἀφ' ἐσπερας (βλ. φωτ. ἄνω) προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ὁ δεύτερος ἐτέλεσε καί τήν πανηγυρικὴν θ. Λειτουργίαν τῆς κυριωνύμου ἡμέρας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, προέστη εἰς τήν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης εἰς Σαλαμίνα.

Τήν 1ην Ὀκτωβρίου, πανηγύρισε τό Ἱ. Ἡσυχαστήριον Ἀγίας Σκέπτης Δαφνίου εἰς τήν ὁποίαν

προεξήρχεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος, τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου, ἐνῶ παρέστη συμπροσευχόμενος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πανηγύρισαν καὶ τὸ Ἱερόν Ἑσυχαστήριον Παναγίας Γοργοῦπηκίου εἰς Βίλλια καὶ οἱ ὁμώνυμοι Ναοὶ εἰς Πέτα Κουβαρᾶ καὶ Καλύβια Ἀττικῆς.

Κατὰ τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου πανηγύρισεν λαμπρῶς ἡ Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ. Ἀφ' ἐσπέρας, εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἐσπερινὸν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος. Τὴν κυριῶνυμον ἡμέραν προέστη ὁ αὐτός συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, ἐνῶ συμπροσευχόμενος παρέστη καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἐκήρυξεν καὶ τὸν θεῖον λόγον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ὁσίας Μαρτῶνης τῆς Χιοπολίτιδος, πανηγύρισεν ἡ ὁμώνυμος ἱστορικὴ Ἱερά Μονὴ εἰς Μέσσα Δίδυμα Χίου. Εἰς τὴν τελεσθεῖσαν ἀγρυπνίαν προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Στέφανος. Εἰς τὸν ὁμώνυμον ἐνοριακὸν Ναὸν πόλεως Χίου τῆς πανηγύρεως προεξήρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου ἐωρτάσθη

μετὰ λαμπρότητος εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱεράν Μονὴν Κερατσινίου παρουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος καὶ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου (βλ. φωτ. ἄνω). Εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Καβάλας προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, ἐνῶ εἰς τὸν ἐσπερινὸν τῆς πανηγύρεως τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς Δρυμαίαν Φθιώτιδος ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

NEA ENOPIA

Ἐνημερώνομεν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἀπόγευμα (6.00 - 7.30 μ.μ.), εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης (Ἀρτέμωνος 133) γίνονται ψυχοφελεῖς ὁμιλίαι ἀνοικταὶ πρὸς τὸ κοινόν. Τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῶν ὁμιλιῶν θὰ ἀναρτηθῇ ἐξωθεν τοῦ Ναοῦ.

Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, μία ἐπιπλέον ἐνορία προσετέθη εἰς τὸ δυναμικὸν τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Πρόκειται διὰ τὴν ἐνορίαν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Τιφλίδα τῆς Γεωργίας εἰς τὴν ὁποίαν προΐσταται ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Γαβριήλ Νεμπιερίτζε. Εἰς τὴν Τιφλίδα λειτουργεῖ ἄλλη μία ἐνορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ εὐρυχώρου Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

